

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:
آرستورولوس ده خربستیدیس

اداره خانه سی:
فقطه بخشیه بازاری صاعقیلر خانده ۹۶

‘Αβ’ Οβλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✉ ΓΡΑΦΕΙΑ ✉ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΪΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸς ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸς ἔτησίᾳ γρ. 50 Ἐξωτερικὸς . . . φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
---	---	--

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Ε΄.

(Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνοματικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς).

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΙΑΣΙΝ

Περὶ τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, δὲν βλέπομεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, νὰ ὑφουθῆται ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ὁ θαυμασμός, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐκεῖνων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ ὑπερφυῆς αὐτῆς θεραπεία. Τούναντίον μάλιστα, τὸ μῖσος καὶ ἡ μοχθηρία, ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία ὠγκώθησαν, διὰ νὰ μειώσωσι τὴν ἀξίαν καὶ ὑποτινάξωσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ γεγονότος.

Οἱ φθονεροὶ δὲν ἀπέδλεψαν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ αἰωνίως καταδικασμένου νὰ μένη ἐν τῷ σκότει ἀνθρώπου, δὲν ἀφέθησαν κἀν νὰ χαρῶσι τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται κάθε ψυχὴ διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ, κυριευθέντες ἀπὸ τὸ κατατρύχον αὐτοῦ πάθος, ἐζήτησαν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποδείξωσι τὸν εὐεργέτην πταίστην καὶ τὸν ἰατῆρα ἀμαρτωλόν.

Δὲν ἔπρεπεν ὁ τυφλὸς νὰ ἴδῃ τὸ φῶς του, ἀφοῦ διὰ τῆς θεραπείας αὐτῆς κατελύετο εἰς τύπος, δὲν ἔπρεπε κἀν νὰ λεχθῆ, ὅτι ὁ θεραπεύσας ἦτο ὁ Χριστός, διὰ τοῦτο καὶ ἀποσυνάγωγος ἐκηρύχθη ὁ λαθεὶς καὶ πάντες οἱ ὑπὲρ τοῦ θαύματος μαρτυροῦντες. Τὸ γεγονός δὲν εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ ἄγνωστον· τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ ὁ φθόνος ὀργιάζει καὶ συγκλονεῖ, ὑποτιμᾷ καὶ τυφλώττει, δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τὸ παρελθόν. Εἶναι πάθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὸ ὁποῖον τὴν κατέχει· συνήθως κυριαρχεῖ καὶ πλειστάκις ἐκδηλοῦται ἀπειλητικόν, καὶ μέγα τὸ πάθος τοῦτο, ἀποτυφλώνει τῆς ψυχῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, σκοτίζει τὴν διάνοιαν, θαμβώνει τὴν κρίσιν καὶ τότε ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος, παρουσιάζει τὸ φαινόμενον ἀνθρώπου τυφλώττοντος μὲν πρὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ ἱκανοῦ νὰ μετρήσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ του δίσκου κηλίδας. Οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι, εἰς κάθε καλὴν πράξιν, εἰς κάθε εὐεργετήμα, δὲν διακρίνουν κἀν τι τὸ ἐπαινετόν, δὲν αἰσθάνονται τὴν εὐγενῆ χαρὰν τῆς καλοσύνης, ἀλλὰ εἰσέρχονται εἰς σκοτεινοὺς συλλογισμοὺς καὶ μηχανορραφοῦσι ποικίλα σχέδια, ὑποθέσεις, διαδόσεις, διὰ νὰ ὑποτιμήσωσι τὴν ἀξίαν τῆς καλῆς πράξεως, διὰ νὰ καταρρίψωσιν ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ κόσμου τὸν εὐεργέτην, τὸν ἀγαθοποιόν.

Καὶ αἱ ὀκνηροὶ αὐτῶν εἶναι συστηματικὰ καὶ τεχνηέντως προσυφασμένοι. Πᾶς τις διαπορεύεται πῶς, κάτωθεν τῆς πλεξάνης, παρομοίου ὄγκου διαδόσεων, ἡ εὐεργεσία θὰ ἐξέλθῃ ἀσπίλος, μετέχουσα ὅλης αὐτῆς τῆς ἀξίας καὶ χάριτος. Ἐν τούτοις πάντοτε τοῦτο συμβαίνει. Ὁ φθόνος, ἡ ζηλοτυπία, τὰ προσωπικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα συνεργάζονται, διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν καταδυναστευσιν τῆς ἀρετῆς, ἐξέρχονται πάντοτε ἠττημένα καὶ παρασύρουσι τοὺς ἐργάτας αὐτῶν εἰς τὸν ὄλεθρον, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἠτοίμαζον. Εἶναι γνωστὴ, ἄλλωστε, ἡ γνώμη τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ φθόνος εἶναι τὸ δικαιοτέρον τῶν παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διότι καταδιβρῶσκει καὶ καταστρέφει ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸ χρησιμοποιοῦσιν ἐναντίον τῶν ἄλλων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠὸ τὸ παραθύρον

Ἐτυχέ ποτε, καθισμένοι εἰς κάποιον κατάστημα τοῦ Μεγάλου Δρόμου, νὰ βλέπετε ἀπὸ αὐτὸ μὲ προσοχὴν καὶ παρατηρητικότητά τὸν κόσμον, ποῦ ἔξω περνοῦ ;

Ἐάν τὸ ἐκάματε αὐτό, θὰ ἴδατε, βέβαια, ὄχι μόνον τὴν ποικιλίαν τῶν φυσιογνωμιῶν καὶ τὴν ἀνομοιότητα τῶν χαρακτήρων, ἀλλὰ καὶ ἄλλο περισσότερο ἀκόμη ἐκπληκτικόν : ὅτι κἀν εἰς ἀπὸ τοὺς διαβάτας ἐκείνους δὲν ὁμοιάζει κατ' οὐδένα λόγον πρὸς τὸν ἄλλον, εἶναι ἀνόμοιοι, ἀταίριαστοι, ἀντίθετοι πολλάκις. Καὶ ὅμως ὅλοι αὐτοί, ὡς ἂν ὁμοιοῦτο πρόσωπα, καλύπτονται ὑπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Κάποιος δεινὸς φυσιοδίφης εἶπεν :

— Ἐμβήτε μέσα εἰς ἓν δάσος, ὁσονδήποτε ἀπεραντον καὶ ἂν εἶναι, καὶ ρίψατε κατὰ γῆς ὅλα τὰ φύλλα τῶν δένδρων του. Ἐπειτα καθήσατε καὶ ζητήσατε νὰ εὑρετε δύο ἐντελῶς ὅμοια φύλλα. Ὁ κόπος σας θὰ ἀποβῆ εἰς μάτην. Τὴν στιγμὴν, ὅπου θὰ νομίσετε, ὅτι θὰ εὑρετε τὴν ποθητὴν ξυνορία, μία περισσότερον ἐπισταμένη παρατηρήσας θὰ εἶς ἀποκαλύψῃ κἀποῖαν διαφορὰν μικράν, ἴσως ἐλαχίστην, ἡ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἱκανὴ νὰ καταλύσῃ τὴν ὁμοιότητα καὶ νὰ ἀποδείξῃ ὡς διάφορα τὰ δύο φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔχωρίσατε μεταξύ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ δάσους.

Ἡ ἀνομοιότης αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία. Κάθε φύλλον ἔγινεν, ὁποῖον εἶναι, κατόπιν ὀρισμένων συνθηκῶν, οἵτινες ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτό, καὶ ἐξ αἰτίας ἰδιαιτέρων ἐπιδράσεων, τὰς ὁποίας ἐδέχθη. Τίποτε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν εἶναι αὐθαίρετον, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον νομιζομεν ὡς προῖόν εἰμαρμένης καὶ τύχης, εἶναι ἀποκρυστάλλωσις ποικιλωτάτων συνδυασμῶν, οἱ ὅποιοι, ἐπειδὴ εἶναι εἰς τὴν ἀντίληψίν μας ἀπρόσιτοι, δι' αὐτὸ παρουσιάζουσι τὸ αἰσθητὸν ἀποτέλεσμα ὡς ἀναξάρτητον καὶ μετέωρον, εἴῃ εἶναι στενωτάτα συνδεδεμένον πρὸς μίαν ἀλυσιν ἀλληλουχίας μυστικῆς.

Ὁ σπινθὴρ, τὸν ὁποῖον παράγουσιν δύο ἡλεκτροὶ καὶ πόλοι, θὰ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ πολὺ ὡς τυχαῖον γεγονός, ἂν ἡ ἐπιστήμη, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, δὲν μᾶς ἐδίδασκε τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας δημιουργεῖται.

Ἄλλ' ἀφοῦ οὐδὲν εἶναι αὐθαίρετον, φροναίτε, ὅτι αὐθαίρετος εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ἡ ἀνομοιότης τῶν προσώπων, τῶν φυσιογνωμιῶν, τῶν χαρακτήρων ;

Ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος αὐτῆς ἰδρῆθησαν καὶ εὐδοκμοῦσι πολλὰ ἐπιστήμαι.

Ἡ ἀνομοιότης τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος ἐθεμελίωσε τὴν γραφολογίαν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον εἶναι ἐπιστήμη πιστῶς τὸ παρελθόν τοῦ ἀτόμου ἀποκαλύπτουσα καὶ τὸ παρὸν αὐτοῦ ἀψευδῶς ἀποφαινουσα, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος ἱκανὰ στοιχεῖα προοιωνιζομένη.

Ἡ κρανιοσκόπια ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος τοῦ ἐξωτερικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κρανίου καὶ ἡ ἀνθρωπομετρικὴ παρέσχει καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ αὐτῆς ἐφαρμογῇ πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὰς ἀστυνομίας καὶ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

Αἱ αὐλακες, αἱ σχηματιζόμεναι ἐν τῇ παλάμῃ, αἱ λεπταὶ γραμμαὶ τοῦ ἀντίχειρος, αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου, διάφοροι καὶ ἀνόμοιοι κατὰ τὸν ἐνθροπον, εἶναι διὰ τοὺς μελετητὰς οἱ διεργηθεῖς πολλῶν μυχιῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαξιοῦν νὰ ἐκδηλωθῶσι καὶ διὰ τῶν εὐτελῶν αὐτῶν καὶ ἀπαραιτήτων σημείων.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αἱ ἀνομοιότητες αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτουσι τοὺς χαρακτήρας καὶ τὰ πρόσωπα.

Ἐλέχθη πολλάκις, ὅτι ὁ τρόπος τοῦ βαδίσματος, ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖ τις τὴν ἐφημερίδα του, ὅταν τὴν διαβάζῃ, αἱ κινήσεις καὶ αἱ λειρονομίαι, μὲ τὰς ὁποίας συνοδεύει τὸ κάπνισμά του, ἀκόμη καὶ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκ προτιμήσεως φθείρει τὰ ὑπόδημά του, εἶναι ὅλα αὐτὰ

τόσοι καὶ προδίδαι τῆς ζωῆς του, τοῦ χαρακτήρος του, τῶν παθῶν του, τῆς ψυχικῆς εὐρωστίας του, τῶν ὀρεξέων του καὶ τοῦ μέλλοντός του ἀκόμη.

Μὴ ἀπορεῖτε δι' αὐτό. Ἐπιφυλάξατε ἐν μείδισμα εἰρωνείας ὀλιγώτερον εἰς τὸ ἄκουσμα ὅλων αὐτῶν τῶν παραδοξοτήτων. Ἡ νεωτέρα φιλοσοφία φροναί, ὅτι τὸ μέλλον σχεδὸν δὲν ὑπάρχει, εἴμῃ ὡς ἄμεσος καὶ συνεπὴς τοῦ παρελθόντος συνέχισις.

Διὰ τὸν παρατηρητὴν δὲν ὑπάρχουν μυστήρια διὰ τὸ μέλλον, πολλῶ δὲ περισσότερον μυστικὰ διὰ τὸ παρελθόν.

Ὅταν μία πέτρα ἐξαπολυθῆ ἐπὶ τοῦ πρανοῦς ἐνὸς λόφου καὶ φέρεται μὲ ὀρμὴν πρὸς τὰ κάτω, δὲν θὰ εἶναι ἔργον προφήτου καὶ μάντιος τὸ νὰ εἴπῃ, ὅτι θὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ χεῖμαρρον, ὁ ὁποῖος κυλίεται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἐκεῖνου.

Τὴν δύναμιν, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἐξακοντισθεῖσαν πέτραν πρὸς τὰ κάτω, ἂν εἰς τὸν ἀνθρώπον τῆς δώσετε τὸ ὄνομα : «συνισταμένη τῶν παθῶν του», θὰ ἴδατε, ὅτι καὶ ἐκδηλωτικὴ εἶναι καὶ ἱκανὴ νὰ μελετηθῆ ὁπὸ τὸν παρατηρητικὸν νοῦν καὶ ἀπὸ τὴν κριτικὴν διάνοιαν.

Ἡ συνισταμένη αὐτὴ τῶν παθῶν καὶ τῶν ψυχικῶν μας αἰσθημάτων, αὐτὴ, ἡ ὁποία εἶναι πανταχοῦ παρούσα καὶ ἐκδηλώνεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις μας, τοὺς λόγους μας καὶ τὰς πλέον ἐλαχίστας κινήσεις μας, μαρμασμούς, σημεία, ἐπειδὴ εἶναι ἀποτέλεσμα ποικιλωτάτων συνδυασμῶν, δημιουργεῖ αὐτὴ τὴν παρατηρουμένην ποικιλίαν τῶν χαρακτήρων, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ὀλιγώτερον μεγάλη ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τῶν φύλλων τοῦ δάσους.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ τῆς ποικιλίας δὲν παρέρχονται χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν ἐφ' ἡμῶν τὰ ἴχνη των, ὁ καθεὶς μας φέρει ἀποτυπωμένην ἐν αὐτῷ καὶ περιβλεπτον τὴν ἱστορίαν του, τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν του, τὸ δράμα ἢ τὴν κωμῶδιαν, τῆς ὁποίας εἶναι ἡρως ἢ θῦμα.

Ἄς βροντοφωνῶσι τὰ χεῖλη ἄλλα, ἀντίθετα πράγματα, ἄς ἀγωνίζωνται νὰ πείσωσιν τὸν κόσμον ἄλλο τι εἶναι πραγματικῶς τὸ ἐνδόμυχον ἐγώ· ἡ ἀψευδὴς δέλτος, τὴν ὁποῖαν φέρει ἕκαστος ἀνθρώπος ἐπ' αὐτοῦ, τὰ προδίδει ψευδόμενα καὶ ἐπιχειροῦντα ἀτέχνως ν' ἀπατήσωσιν.

Ἄν θέλατε λοιπὸν νὰ μάθαιτε τὰς ἀληθινὰς ἱστορίας τῶν ἀνθρώπων, κλεισατε τὰ αὐτιά σας εἰς τὰ λαλοῦντα χεῖλη. Τοποθετηθῆτε πρὸ τοῦ παραθύρου σας καὶ παρατηρεῖτε προσεκτικὰ. Καὶ τότε εὐθὺς θὰ ἴδατε, ὡς εἰς τὸν τελειότερον κινηματογράφον τῆς γῆς, νὰ ἐκτυλίσσωνται πρὸ ἡμῶν τὰ δράματα καὶ αἱ σκηναί, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν μυχιαιτάτην γωνίαν τῆς καρδίας ἐκάστου.

Θ. Κ. Μ.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Θυμοῦμαι δυὸ φιλάκια, δυὸ γλυκὰ φιλιὰ :
Τὸνα, τὸ πρῶτο-πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου,
καὶ τ' ἄλλο, τὸ στερνὸ-στερνό, τῆς μάννας μου.

Τὸ πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου, μ' ἐπίγρως
καὶ τὸ στερνό, τῆς μάννας μου, μ' ἐξέσταν. —
Ἡοτὲ μου τόση ζέση, τόση παγωνιά.

Θυμοῦμαι δυὸ φιλάκια, δυὸ γλυκὰ φιλιὰ :
Τὸ πρῶτο, τῆς ἀγάπης μου, μοῦ διάβηκε
καὶ τὸ στερνό, τῆς μάννας μου, μ' ἀπόμεινε.

Πρῶτα φιλάκια, ἀγάπης, βρῖσκομε πολλά,
στερνὸ φιλι, τῆς μάννας, ἕνα μοναχό. —
Θυμοῦμ' ἕνα φιλάκι, μόνο ἕνα φιλι.

Ι. Π.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Όταν έκτυπα μισημβρία, ο Σεβαστιανός, ο όνομαστός γλύπτης, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου θὰ ἐδίδοτο τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἐπίσημος ὑποδοχή, εἰργάζετο ἀκόμη ἐπὶ ἐνὸς ἔργου του.

Εὐθὺς ὁμοῦ παρήγαγε τὸ λάξευμα τοῦ μαρμάρου, ἐξεδύθη τὴν μπλουζὴν τοῦ γλύπτου, ἐφόρεσε τὸ ἔνδυμα τοῦ περιπάτου καὶ ἐξῆλθε, διευθυνόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τὰ φάγη.

Ἐνῶ ἔτρωγε, πλατόδιος πωλητὴς ἀνθέων τὸν ἐπλησίασεν.

— Ὄ! μαργαρίτες! ἀνεφάνητε μὲ χαρὰν καὶ ἐκπληξιν ὁ γλύπτης τῆς θέλω ὅλες, ὅλες ὅσες ἔχετε. Πάρε αὐτὸ τὸ νόμισμα καὶ πῆγαινε τες σὰνι μου.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργαστηρίου του.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀπετελείωσε γρήγορα τὸ γεῦμά του καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ σπίτι του, ἀντὶ δὲ νὰ προτιμήσῃ τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχηροῖμυεν ὡς ἐργαστήριον, μετέβη εἰς ἄλλο, τὸ ἀναπαυτήριόν του, ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ κἀνιστρον μὲ τῆς μαργαρίτες.

Ὁ Σεβαστιανός, ἐξηλωμένος ἐπὶ τοῦ διβανίου του, μὲ τὸ βλέμμα πρὸς τὰς μαργαρίτας, ἀνεπλάει τὸ παρελθόν.

Ἐνεθυμαιοτο: Ἐίχε γεννηθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ὁ πατὴρ του ἦτο ἀπλοῦς λιθοξόος ἀπὸ πολὺ μικρὸς ἐφαίνετο κρᾶσεως ἀδυνατου καὶ ἀνεπιτήδειος πρὸς κάθε ἐπίμονον καὶ διαρκῆ ἐργασίαν.

Μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ του τὸν ὠδήγησεν εἰς ἓν μουσεῖον, ὅπου ἐκείντο πολλὰ ὠραία ἔργα γλυπτικῆς. Ὁ νεαρὸς Σεβαστιανὸς ἔμεινεν ἐκθαμβὸς πρὸ τῆς καλλονῆς αὐτῶν, τέλος δὲ λέγει εἰς τὸν πατέρα του:

— Πατέρα, θέλω νὰ γίνω γλύπτης.
— Γλύπτης; σὰν κ' ἐμένα; εἶναι πολὺ ταπεινὸν ἔργον.

— Ὁχι, πατέρα, θὰ κατασκευάζω ἀγάλματα, ὡσάν/αὐτὰ ἔδω.

Ὁ πατὴρ ἐμειδίασεν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς παιδικῆς αὐτῆς φιλαδοξίας καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ὁ Σεβαστιανὸς ἐπανελάμβανε συχνὰ τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὰ μουσεῖα καὶ ἔμενε πρὸ τῶν καλλιτεχνημάτων τῶν ἐπὶ πολὺ ἀφωγος καὶ προσεκτικὸς.

Δεκαεξαετὴς ἠσθένησεν ἐπικινδύνως. Αἱ ἰατρικαὶ προσπάθειαι μὲν κατάρθωσαν νὰ σώσῃ τὸν ὀργανισμόν του, εὐθὺς δ' ὡς παρήλθεν ἡ νόσος, οἱ ἰατροὶ συνέστησαν εἰς τὸν πατέρα νὰ σταίλῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν Ἑξοχήν.

Ὁ πατὴρ τοῦ Σεβαστιανοῦ εἶχεν ἐξαντληθῆ οἰκονομικῶς πῶς θὰ ἀντεῖχε τὰρα εἰς τὰ ἐξοδα τῆς διαμονῆς τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν Ἑξοχήν; Ἐσκέφθη ἓνα μακροσμένον συγγενῆ του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δεχθῆ τὸν υἱὸν του εἰς τὴν διάστημα. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἤρρησε νὰ φθάσῃ. Διεβίβασθη τηλεγραφικῶς καὶ ἔλεγε:

— Στείλατε τὸν Σεβαστιανόν.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀνεχώρησεν.

Εἰς τὸν σταθμὸν τὸν περιέμενεν ἓνας ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν παρελάμβανε καὶ θὰ τὸν ὠδήγει εἰς τὸ κτῆμα τοῦ συγγενοῦς ἐκεῖνου. Ἀφροῦ ἐβάδισαν ἀρκετόν, ὁ ἐπιστάτης εἰδείξε μὲσα εἰς ἓνα κῆπον μίαν κόρην.

— Εἶναι ἡ δεσποινὴς Σουλβία, ἡ κόρη τοῦ κυρίου μου.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀστράφη καὶ εἶδε μίαν χαριτωμένην νεάνιδα ἠλόδρσον, μὲ κόκκινα μάγουλα νὰ πλησίαζῃ. Ἐδρεπε μαργαρίτας, τὰς πρῶτας μαργαρίτας τοῦ ἔαρος. Ἐξ αὐτῶν μερικὰς εἶχε προσαρμόσει εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ ἄλλας ἔφερεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν τῆς.

— Καλῶς ὀρίσατε, μικρὸς μας ξένη, καλῶς ἤλθατε, κύριε Σεβαστιανέ! ὁ πατέρας σὰς περιμένει. Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔδωσε μερικὰς μαργαρίτας εἰς τὸν δεξιὸν νέον.

Τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπικολούθησεν, ἦτο λιτόν, ἀλλ' ἀφθονόν. Ἡ φιλοξενία προσημνύετο ζωηρὰ καὶ εὐχαρῆς.

Ἐίχεν ἐπειρασθῆ τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔμενεν ὁ Σεβαστιανός, εἶχον διευθετηθῆ ὅλα, ὥστε τίποτε νὰ μὴ λείπῃ.

Ἡ Σουλβία πρὸ πάντων μὲ τὴν φυσικὴν τῆς ζωῆς ἡ α, μὲ τὴν χάριν τῆς καὶ τὴν προσήνεια,

δὲν ἄφινε ποτὲ τὸν Σεβαστιανόν, προσλάμβανε τὰς ἐπιθυμίας του καὶ δὲν τὸν ἄφινεν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ στενοχωρηθῆ.

- Πάρε εἰς τὸν κῆπον;
 - Θέλεις νὰ ἐκδράμωμεν ἕως τὸν σταθμὸν;
 - Σοῦ ἀρέσει νὰ μαγεύσωμεν μαργαρίτας;
- Καὶ ἐκεῖνος μὲ δειλιαν ἀπήντα σχεδὸν στεροτύπως:
- Εἰσθε πολὺ καλῆ, δεσποινὴς Σουλβία.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔπλεε μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἡ εὐτυχία ἐκεῖνη δὲν προήρχετο οὔτε ἀπὸ τὴν βελτιοσιν τῆς υγείας του, οὔτε ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν, τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβανε ἐκεῖ· ἡ εὐτυχία του ὀφείλετο εἰς τὴν Σουλβίαν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔχει γοητεύσει τὸν Σεβαστιανόν, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου ἡ καλλονὴ τῆς, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀφέλεια ἐγέννησαν τὸν πρῶτον, τὸν ἰσχυρὸν ἔρωτα.

Μίαν ἡμέραν ἐτόλμησε νὰ τῆς εἴπῃ:

- Πόσον εἰσθε ὠραία!
- Καὶ ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη εἰς τὸν λάρυγγά του.
- Ἄλλ' ἡ κόρη τοῦ ἀπήντησε μ' ἓν μειδίαμα:
- Τόσον μικρὸς καὶ ὁμοῦ ἔχετε γνώμην!

Ἐπέρασαν μερικαὶ ἡμέραι ἀκόμη. Τὸ αἶσθημα ὠκοῦτο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σεβαστιανοῦ, ἐν δὲ ἀπόγευμα, πεῦ εἶχαν κάμει μικρὸν περίπατον εἰς τὸν κῆπον καὶ εἶχον καθῆσει ἐπὶ ἐνὸς ξυλίνου καναπέ, ὁ Σεβαστιανὸς δὲν ἐκροτήθη:

— Σουλβία, σὲ ἀγαπῶ, αἰσθάνομαι, ὅτι εἶσαι δι' ἐμὲ ἡ εὐτυχία μου.

Καὶ, προετοῦ προλάβει ἡ κόρη, ἐκεῖνος ἤρπασε τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὰς καταφιλή.

Ἄλλ' ἡ Σουλβία ἐσηκώθη ἀποτόμως.

— Αὐτὰ εἶναι τρέλλες! νὰ κυττάξῃς, παιδί μου, τὴν υγείαν σου καὶ νὰ ἐπιδοθῆς εἰς μίαν ἐργασίαν· εἶσαι μικρὸς διὰ τὸν ἔρωτα.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔλαβε θάρρος.

— Σουλβία, θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ μὲ περιμένῃς; ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ, θὰ γίνω μέγας, θὰ γίνω ἐνδοξος, διὰ τὰ σου δειξῶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀγάπης μου.

Ἡ κόρη γελῶσα ἀπεμαρῶνθη ἀπὸ τὸν νεαρὸν ἐρωτευμένον. Τὸ βρόδον ἐκεῖνο ἦτο καὶ εἰς ἄλλος συνδατευμένον. Ὁ Σεβαστιανὸς ἀντελήφθη, ὅτι ὁ νέος ἦτο ὁ μνηστὴρ τῆς Σουλβίας.

Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ. Τὴν ἱπαύριον, ἐξαίφνης, ἀνεχώρησε διὰ τὸν πατέρα του.

Παρήλθον τὰ ἔτη, ἔτη ἐργασίας ἀνδραλεχοῦς, ἔτη, τὰ ὁποῖα ἔφεραν εἰς τὸν Σεβαστιανόν τὴν δόξαν, τὴν φήμην, τὰ πλοῦτη, τὸ ὄνομα. Ἐν ταῦτοις δὲν ἔφερον τὸν ἔρωτα, τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ νεαρὰ ἀγρότις εἶχεν ἐμβάλλει εἰς τὴν καρδίαν του. Καὶ μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν του, τὴν τῶσον ζηλευτὴν διὰ τοὺς ἄλλους, ὁ Σεβαστιανός, βλέπων ὡς μνημόσυνον τὰς μαργαρίτας ἐκεῖνας, ἐσκέπτετο πόσον θὰ ἦτο εὐτυχῆς, ἂν, ἀντὶ γλύπτου, ἦτο ἀπλοῦς ἀγγέτης εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Σουλβίας καὶ ἂν, ἀντὶ ἔργων ἐκ μαρμάρου, τὸν περιέβαλλον δύο-τρία χαριτωμένα ἀγγελάκια.

(Adolphe Ribaux)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ ΛΥΓΕΡΗ ΚΙ' Ὁ ΗΛΙΟΣ

Μία λυγρὴ παινυτῆκε κ' εἶπε μεγάλον λόγο:
— Ἐγὼ εἶμι' ἀπ' ὅλες περὶ ὠμορφῆς καὶ περὶ χαριτωμένης, ἔχω δύο μάτια ὀλόμαντρα, δύο χεῖλια κερραόνια, κ' ἔχω πλεξίδες τὰ μαλλιά, σὰν τῆς ὀχιῆς πλεγμῖνα, κ' ἔχω στὰ δύο μου μάγουλα τραντάφυλλα καὶ κρεῖνα καὶ λάμπω καὶ φεγγαροβλῶ σὰν ἥλιος τ' ἀλωνάρη!

Κι' ὁ ἥλιος σὰν τὴν ἀκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη:
— Σῶπα, καυμένη λυγρὴ, καὶ μὴ παραπαινίσαι, μὴ σοῦ μαυρίσω τὴ θωριά καὶ γίνῃς γυφτοπούλα.
— Καὶ ποῦ θὰ ἴδῃς τὴν ὄρι μου καὶ πῶς θὰ τὴ μαυρίσῃς;

Κι' ὁ ἥλιος εἶπε τοῦ βόρριά κ' ἐσήκωσε τὴν μπόλια κ' ἐφάνηκεν ἡ ὄρι τῆς καὶ μαύρισε ἡ θωριά τῆς.

Κ' ἡ κόρη πάλι ἐφώνησε καὶ πάλιν ἐματάειπε:
— Ἦλιε, κακὸ ποῦ μοῦκαμεις μὲ τὰ κερραμάτα σου! τὴν εἶμαι περὶ μελαγχροινὴ καὶ περὶ ὠμορφῆς ἀπὸ πρῶτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΚΑΝΑΡΙ

Εἶμαι ἀπαρηγόρητος. Πέθανε σήμερα τὸ ἀγαπημένο μου κανάρι, ὠραῖο καὶ πολύτιμο χάρισμα μίᾳς θείας μου. Τὸ εἶχα σχεδὸν ὀκτὼ χρόνια καὶ τὸ ἔκραζα παιδί· τὸ ἀγαποῦσα σὰν ἀληθινὸ παιδί καὶ σὰν ἀληθινὸ παιδί μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτὸ!

Ἄχ! ποτὲ, ποτὲ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὁμορφιά σου, τὸ κατακίτρινον ζωντανὸ σου χροῖμα, τὴν λυγρὴν σου οὐρά, τὸ λεπτὸ κορμί σου μὲ τὸ μαῦρον σκουλήκι στὴν κορφή τοῦ μικροῦ κεφαλοῦ, τὸ ἔσοχόν σου κελάδημα, ποῦ θάλεγε, γέμιζεν ὅλο τὸ δωμάτιον, ὅλο τὸ σπίτι, καὶ τὸ ἐρωτευμένο βλέμμα σου, μάλιστα σὰν ἐπαιφνες τὴν τροφήν ἀπ' τὰ δικά μου τὰ χεῖριά. Θυμοῦμαι μὲ πάθος κάθε στιγμήν τῆς ζωῆς σου, τὸ ἐλαφρὸν σου καὶ ἀκατάπαυστο πέταγμα, τὰ συχνὰ καὶ τρελλὰ πηδήματα, ὀλόκληρη τὴ χάρι, ποῦ γύρω σου σκόρπιζες! Θυμοῦμαι πῶς ἦσουν καλὸ καὶ προσεκτικὸ μὲ τὴ συντροφίσα στὸ κλουβί, πῶς τὴν ἀκολουθοῦσες πάντα, πῶς τὴν γλυκοφιλοῦσες, μὲ πόσῃν στοργῇ ἐφύλαγες τὴ φωλιά σου! Θυμοῦμαι πῆ χαρὰ σου, ὅταν γυρίζα ἀπὸ ταξίδι ὑστερ' ἀπὸ μερικὰς ἐβδομάδες, καὶ σὺ ἀκούγες πῶς σ' ἔκραζα καὶ δὲν εὐρισκεις ἡσυχία πρὶν μὲ διακριθῆς καὶ μοῦ εἴπῃς τὸ «καλωσώρισες» μὲ τὸ μελωδικότερόν σου τραγούδιμα!

Ποῦ εἶναι ὡς τόσο τὸ προτέρημά σου, ποῦ ἡ κίνησι, ποῦ ἡ ζωηρότητα; Ἄψυχο, ἐλεινόν, ἀκίνητο σῶμα κοίτεσαι στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὰ μάτια μου, ποῦ βουρκώνονται καὶ κλαίγουνε ἀδιάκοπα τὸν ἔξαφνον ἔξαφανισμό σου. Ἐφθασεν ὁ καιρὸς, ποῦ τὰ πουλιὰ ἀλλάζουνε τὰ φτερά τους καὶ σ' ἐπιασεν ἓνας βαρὺς πυρετός, ποῦ δὲν σ' ἄφησε καὶ σ' ἔρθειρε ἀργὰ-ἀργὰ σὲ δώδεκα μέρες φοβερῆς ἀγωνίας, μὲ τρόπο ποῦ θὰ σπάραιε καὶ τὴν πλειὸν ἀπονη καρδιά! Πῶς ἀπαντοῦσες ἀμέσως στὴ φωνὴ μου, πῶς σηκωνόσουν ἀναστενάζοντας καὶ ἀνοιγες λίγο, ἂν καὶ μὲ τὸ στασιόν, τὰ μισοδυσμένα κι' ἄλλη φορὰ λαμπρὰ ματάκια σου γιὰ νὰ μὲ κυττάξῃς, σὰν ἤθελες νὰ μοῦ κρύψῃς τοὺς πόνους σου, δυστυχισμένο, ἀγαπημένο μου πουλί!

Τί εἶναι ὁ κόσμος! Σὰν ἔχῃς κοντὰ σου ἓνα πλάσμα ποῦ ἀγαπᾷς ἀληθινά, φαίνεται πῶς ἡ τύχη ἢ σκληρὴ ἀγωνίζεται νὰ σὲ γελάσῃ μ' ἓνα χτύπημα φαρμακερό, ποῦ σὲ καταστρέφει καὶ σὲ κάνει νὰ δακρῶνῃς καὶ περᾶσης ὄρες καὶ ὄρες θλίψεως καὶ μελαγχολίας στὴ μοναξιά σου. Σκληρόκαρδη τύχη, ποῦ σὲ ἄρπαξε ἀπὸ μένα, πουλάκι μου, σὰν ἐγὼ σὲ καμάρωνα καὶ προσπαθοῦσα νὰ σὲ χαϊδεύω περισσότερο, νὰ σὲ περιποιηθῶ μὲ μεγαλειότερην ἀγάπην!

Κι' ἀλλοίμονο! δὲν θὰ μένῃ τώρα, παρὰ ν' ἀντικρῶσω τὸ ἐξωτερικόν σου βολασμαμένο λείψανον, κάτω ἀπὸ τὴν καμπάνα ποῦ τὸ σκεπάζει, φτωχό, ἀναίσθητον ἀπομεινάρη! Ματαίᾳ ἀνακούφισις! Ψεύτικη παρηγοριά!...

ΜΠΡΟΥΒΕΡ

ΓΝΟΜΑΙ

✽ Καὶ οἱ πλέον κακοὶ κρύπτουσιν ἐντὸς τῶν μίαν μικρὰν γωνίαν τρυφερότητος.

✽ Ἡ στενοχωρία εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς ὀκνηρίας.

✽ Ἡ ἀχαριστία εἶναι ἡ θύρα, δι' ἧς ἐξέρχονται τὸ πλεῖστον ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους στενοχωρεῖ ἡ εὐγνωμοσύνη.

✽ Θέλετε νὰ ἀντιληφθῆτε τί ἀξίαν ἔχει τὸ χρῆμα; Δοκιμάσατε νὰ δανεισθῆτε.

✽ Ἡ ἀνυπομονησία δὲν ἀπελευθεροῖ οὐδένα ἐκ τῶν κακῶν· τὸν ἀντιόν, εἶναι ἐν διαβροτικὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὰ ἄλλα, διὰ νὰ μᾶς καταθλίψῃ.

✽ Δὲν πρέπει τις νὰ περιμένῃ νὰ διηγήσῃ, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ ἀπὸ τὸ πηγᾶδι.

✽ Ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προσόντα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ διάκρισις.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΝΝΑ

Ἐνθυμοῦμαι πῶς κατὰ τὰ παιδικὰ μου χρόνια ἐδιδάχθημεν εἰς τὸ μάθημα τῆς πραγματογνωσίας περὶ τῆς μεταλλίνης πέννας :

— Ἡ γραφίς εἶναι ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου γράφομεν,

ἐλέγομεν ἄπο κοινοῦ ὄλαι αἱ μαθήτριά τῆς τάξεώς μας μὲ ἄψογον ψιττακιονὸν καὶ μὲ ἤχον μονότονον, συνοδευόμενον μὲ μικρὰν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς κινήσιν, ἢ ὅποια ρυθμικώτατα ἔβαινε συμφώνως πρὸς τὸν τόνον ἐκάστης λέξεως.

— Ἐπαναλάβετε το! ἔλεγε μετὰ τὴν ἀπάντησιν ἡ διδασκάλισσά μας, παρατηροῦσα συγχρόνως τὸ τετράδιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει.

Εὐπειθέσταται ἡμεῖς, μὲ ἐντονωτέραν φωνήν, ἐπανελαμβάνομεν τὸ ἴδιον, χωρὶς βεβαίως νὰ διαπράξωμεν τὸ κακούργημα νὰ παραλείψωμεν ἢ νὰ προσθέσωμεν ἰδικὴν μας λέξιν ἢ ἀπαράμιλλος ἀρμονία τοῦ ψιττακιονοῦ πάντοτε ἐχαρκτηρίζε τὰς ἀπαντήσεις ὄλων μας.

Ἡ περιγραφή ὅμως τῆς πέννας, ἐπειδὴ δὲν ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀλότητα τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς γλώσσης μας, ὡς ἐκ τούτου δὲν παρουσιάζε τι τὸ τερπνὸν καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν παιδικὴν ζωὴν δι' ὅλας ἡμᾶς ἦτο βάσανος. Βεβαίως εὐχαρίστως θὰ ἠκούομεν διὰ τὸ μῆλον, τὸ ζαχαρωτὸν, τὸ σταφύλι, διὰ τὸ ψωμί ἢ ἐπὶ τέλος διὰ τὴν ὄρνιθα, τὴν γάτα, τὸν σκύλον, τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιον· μὰ γιὰ τὴν πένναν δὲν εἶχε διάθεσιν κἀμμιά μικρά, ἀφοῦ αὐτὴ παρουσιάζετο τὸσον ἄχρηστος εἰς ἡμᾶς καὶ ἐφαίνετο μάλιστα καὶ τὸσον ἀνοστος.

— Πῶς εἶναι ἡ ἐπιφάνειά της; ἀπὸ τί κατασκευάζεται; Εἴπτε μερικὰ μέταλλα.

Ἐννοεῖται, ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν μετὰ μοναδικῆς εὐγλωττίας ν' ἀπαριθμήσωμεν πολλὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα ἐξ αὐτῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν περιέργειαν νὰ διακρίνωμεν κἀνένα, ἀφοῦ ταῦτα εὐρίσκοντο τὸσον μακρὰν μας, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς.

— Τί εἶδους εἶναι τὸ ἐν ἄκρον της; μὲ ἐρωτᾷ αἰφνης ἰδιαιτέρως μίαν φορὰν ἡ διδασκάλισσα.

Ἀπὸ τὸν τρόπον μου, ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τὴν ὑπε-

ρηφάνειάν μου διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν προτίμησιν, ἀπήντησα ἀμέσως :

— Δοξή!

Αἱ συμμαθήτριά μου, ὡς ἐκ συνεννοήσεως, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν μικρὰν Δοξὴν (Εὐδοξίαν), τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εὕρισκον ἐγὼ κατὰλληλον πρὸς εὐκολον ἀπομνημόνευσιν τῆς λέξεως ὄξυ, διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ δ' ἔνεκεν ὅμως τῆς βίας μου, ἢ ἀποβολῆ παρεμερίσθη καὶ οὕτως ἡ συμμαθήτριά μου Δοξὴ μετετρέπη εἰς ἄκρον τῆς πέννας.

Ἐνα ξεκαρδιστικὸν χά! χά! τῶν συμμαθητριῶν μου μ' ἔκαμεν ἀποτόμως νὰ ριφθῶ ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ πεισμόνως νὰ κλαύσω διὰ τὴν ταπεινώσιν μου αὐτὴν.

Τὸ ἐπεισόδιον ἐσχολιάζετο κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ἐκ τοῦ σχολείου μας ἔξοδον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου. Κἀμμιά δεκαριά ἀπὸ τὰς συμμαθητριάς μου διετεινότο, ὅτι δὲν εἶχον πρόθεσιν νὰ μὲ προσβάλωσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσωσι τὰ γέλια των. Ἡ Δοξὴ ἐθύμως μοῦζι μου. Ἡ Μαρία εἶπε πῶς πταίει ἡ πέννα, γιὰ τὴν αὐτὴν προχθὲς ὁ πατέρας της ἔγραψε γιὰ τὴν μητέρα της ἕνα χαρτάκι, ποῦ, ὅταν τὸ ἐδιάβασεν ἐκείνη, ἤρχισεν τὰ δάκρυα.

Ἄλλ' ἔσπευσεν ἡ παχουλή Ἀννίτσα νὰ δηλώσῃ, ὅτι, ἀπεναντίας, ἡ πέννα ἔκαμεν αὐτὴν νὰ χαρῆ, γιὰ τὴν αὐτὴν ἢ μητέρα της ἔγραψε στὸν πατέρα της καὶ τὴν ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Πόλι λουκούμια καὶ φουστάνι, καὶ, πρὸς τελείαν ὑπεράσπισιν καὶ ἀθώωσιν τῆς πέννας της, τὴν ἐβγάλεν ἀπὸ τὸν μαθητικὸν της σάκκον. Ὅλοι ἠνώσασεν τὸν μικρὸν της κεφαλᾶς καί, μετὰ περιεργείας, παρατηροῦμεν τὴν εὐσεργετὶδα ταύτην πένναν ἄλλως τε, ἦτο προνόμιον διὰ τὴν Ἀννίτσαν ἢ ἀπόκτησις τῆς πέννας, ἀφοῦ εἰς τὸ σχολεῖον ἐγράφομεν ἀκόμη μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον.

Ἀντελήφθημεν τώρα καλῶς τὸ σχῆμα, τὰς ἐπιφανείας καὶ τὰς εὐθείας καὶ καμπύλας γραμμὰς της· μερικὰ μάλιστα περιέργως δακτυλάκια ἐδοκίμαζον τὴν σκληρότητα καὶ μαλακότητα τῆς πέννας.

— Ἐχει καὶ αὐτὴ ὄξυ ἄκρον; καὶ ἐπρόφερα θριαμβευτικῶς τώρα ὀρθῶς τὸ «ὄξυ».

— Ἄφησε αὐτὰ, ἀπαντᾷ ἡ Ἀννίτσα· ἐκείνη ἢ πέννα, ποῦ τὰ ἔχει, εἶναι τοῦ μαθήματος ἢ δικῆς μας εἶναι ἢ πέννες ποῦ γράφομε στὸν πατέρα, στὴν μητέρα· μ' αὐτὲς γράφει ὅλος ὁ κόσμος· αὐτὲς ἢ πέννες μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε καὶ νὰ κλαίμε.

Μετὰ μεσημβρινὴν ὄλαι ἐπρομηθεύθημεν ἀπὸ

μίαν πένναν καὶ παρεκαλέσαμεν τὴν διδασκάλισσάν μας νὰ μᾶς δεῖξῃ νὰ γράψωμεν μὲ αὐτὴν. Μὲ μεγάλην προφύλαξιν ἠγγίζομεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τὸ ὄξυ τῆς ἄκρον, ἐπιφωνήματα δὲ ἀνάμικτα χαρᾶς καὶ λύπης ἠκούοντο, ὅταν τοῦτο κατώρθωνε νὰ διαγράψῃ καθαρῶς τὰς λέξεις τοῦ βιβλίου, ἢ νὰ ξεσχίσῃ τὸ φύλλον καὶ νὰ κεντήσῃ τὸν δάκτυλον καμμιάς.

✱

Καὶ σήμερον, μετὰ τόσα ἔτη, μὲ τὴν ἴδιαν προφύλαξιν κρατῶ τὴν πένναν καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζω αὐτὴν, ὡσὰκίς ἀρχίσω νὰ συνομιλήσω γραπτῶς. Τόσον μικρὰ καὶ σήμερον μᾶς κεντᾷ τὸ ὄξυ τῆς ἄκρον—μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τώρα κεντᾷ στὴν καρδιά—ἀλλ' ἐπίσης μᾶς κάμνει νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ εὐχαριστούμεθα. Εἶναι ὑπομονητικὴ καὶ ἀνεκτικὴ ἡ πέννα καὶ ὑφίσταται ἀγογγύστως ὅλους μας τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς παραφορὰς καὶ δέχεται πάλιν τὰς θωπείας καὶ τρυφερότητάς μας. Τὴν πετώμεν, ὅταν πλήξωμεν καὶ θυμώσωμεν δι' ἄλλον, τὴν λαμβάνομεν μετὰ στοργῆς, ὅταν θέλωμεν νὰ μεταδώσωμεν τὴν ἀγάπην καὶ προστασίαν μας· ἀλλ' εἰς τοὺς τρόπους μας τούτους ἀντιτάσσει πάντοτε ἀσυραξίαν, διότι ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν της καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ καθῆκον καὶ σκοπὸν. Εἶναι πάντοτε πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐξωτερικεύσῃ καὶ ἐνσαρκώσῃ ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τὰς ψυχικὰς ἐκείνας διαθέσεις, τὰς ὁποίας πολλὰκις δειλιᾷ νὰ παρουσιάσῃ τὸ στόμα, ἐξ ἐλλείψεως τόλμης καὶ θάρρους.

Πόσας ἀναπάσεις καὶ δονήσεις ὑφίσταται ἡ ταλαίπωρος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γράφοντος, ὅταν θὰ ὑπογράψῃ σκληρὰς ἀποφάσεις, θὰ ζητήσῃ δικαιώματα, θὰ καυτηριάσῃ ἐκτροπα! καὶ πάλιν, πόσον ἀκούραστα καὶ ἐλαφρὰ τρέχει ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, ὅταν θὰ μεταδώσῃ τὴν γαλήνην, τὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν! Πράγματι, ὁ παιδικὸς νοῦς ἔδωκε τὸν καλύτερον ὀρισμὸν διὰ τὴν πένναν: αὐτὴ μᾶς κάμνει, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τῆς Ἀννίτσας, νὰ γελοῦμε καὶ νὰ κλαίμε. Ἄλλ' ἢ τόσον κατορθωματικὴ πέννα κεῖται, δυστυχῶς, περιφρονημένη καὶ παραγνωρισμένη εἰς τὰς γωνίας τοῦ χαρτοπωλείου, ἀντὶ δὲ μᾶς πεντήρας, πολλάκις δὲ καὶ ἀνευ τιμῆς, δίδει αὐτὴν ὁ χαρτοπώλης, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν μικρὸν ἀγοραστήν, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς συχνά, ὅταν περιφρονῶμεν καὶ δὲν ἐκτιμῶμεν ταπεινὰ αἶμα, παρέχοντα ἀφανῶς πολυτίμους ὑπηρεσίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΗΠΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΑΝΘΟΚΗΠΟΙ

ΠΡΑΙΑΙ ΚΑΙ ΑΓΝΟΣΤΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Ἀπὸ τῆς ἐμφανέσεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ὑπάρχει εἰς αὐτὸν ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ δένδρα, τὴν κραισινάδα, τὰ ἄνθη, τὴν ἀμίμητον εὐμορφίαν καὶ τὴν μεθυστικὴν εὐωδίαν των. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, μαζὴ μὲ τὴν δημιουργίαν τῶν τρόπων τῆς ζωῆς καὶ τὴν λατρείαν αὐτῶν πρὸς τοῦτο ἢ ἐκείνο τὸ προσφιλὲς των, ἀνέπτυξαν εἰς ὑψιστον βαθμὸν καὶ τὴν τρελλὴν ἀγάπην των πρὸς τὰ ἄνθη. Τὰ ἐθαύμασαν, τὰ ἐκαμάρωσαν ἀγνά, ἀγνότατα εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ βουνά, εἰς ἀθῶα καὶ ἀφελῆ ἀγροπούλουδα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠθέλησαν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ τὰ στερηθοῦν ἀπὸ πλησίον των. Τὰ μετέφεραν, τὰ μετεφύτευσαν εἰς τὰς κατοικίας των, τὰ ἀτελειοποίησαν μὲ τὴν τέχνην καὶ τὰ παρέταξαν εἰς λειμῶνας καὶ κήπους, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί, ἀπὸ ἀπόψεως ἀρμονικῆς παρατάξεως, κομψότητος καὶ γοητείας χρωμάτων, ἀπετέλεσαν ἀριστουργήματα τέχνης. Καὶ ἡ τρελλὴ πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ μὴ ἤμπορῇ νὰ τὰ στερηθῇ ἀκόμη καὶ μετὰ θάνατον. Τὸν συνοδεύουν ὡς τὸ καλλίτερον στέλιμα τοῦ νεκροῦ φρετρου, καλύπτουν τὸν τάφον του ὡς πολυτίμοι φίλοι εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ σκοτεινὴν ἐκεῖ κατοικίαν των.

— «Ὁ βωμὸς τοῦ ἔρωτος».

Ἐὰν οἱ κρημαστοὶ κήποι τῆς Βαβυλώνας ἀφῆκαν ἐποχὴν καὶ κατετάχθησαν μετὰ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου, οἱ σημερινοὶ κήποι, ἐντεχνώτατα φυτευμένοι, θὰ ἀποτελέσουν κυριώτατον κεφάλαιον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς

καλλιτεχνικῆς εὐμορφίας καὶ χάριτος. Ἡρχισεν δὲ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆ τοῦ καλλιτεχνικοῦ φυτευμοῦ τῶν ἀνθοκήπων κυρίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως, κατὰ τὸν δέκατον πέμπτου αἰῶνα, ὁπότε ὄλαι αἱ ὠραῖαι τέχναι παρουσιάσθησαν εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἀκμῆς των, ἀνέδειξαν δὲ τοὺς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερομένους διασημοτάτους καλλιτέχνους. Τὰ ἀμυθίτη ἀξίας ἔργα των παρουσίασαν πολλάκις εἰκόνας ἀφαντάστου τελειότητος καὶ ἀρμονίας χρωμάτων ἀνθέων καὶ πρασινάδας. Τοῦτο ἐχρησίμωσεν ἀφορμὴ νὰ ληφθῇ ὡς σχέδιον διὰ τοὺς πρῶτους τότε φυτευθέντας κήπους, μετὰ τῶν ὁποίων ὡς ἱστορικὸς ἀναφέρεται ὁ βωμὸς τοῦ ἔρωτος, ἀπέσταντος μαγευτικὸς κήπος ἐν Φλωρεντίᾳ, συγκαντῶνον ἐν ἀπαρμιλλῶ συνδυασμῶ ἀνθοκομίαν, γλυπτικὴν καὶ ποικιλτικὴν, μὲ παραστάσεις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκ χρωματισμένων ἀνθέων, μὲ σκηνὸς ἀπὸ τοὺς ἔρωτας τοῦ Διδῆ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, μὲ μαρμαρίνα ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν, τῶν Νηρηίδων, τῶν Σατύρων καὶ τῶν ἐρωτιδέων, ὅλα προσερχόμενα ἐκ σχεδιασμάτων καὶ ἐκτελέσεως τῶν διασημοτάτων τότε καλλιτεχνῶν.

— Ρόδα καὶ ροδαῖνες.

Ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, ὅτι οἱ Ὀλλανδοί, μετὰ τῶν ἄλλων, διακρίνονται καὶ διὰ τὴν μανιώδη ἀγάπην των πρὸς τὰ ἄνθη. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ἦτο ἐπόμενον νὰ ἀναπτυχθῇ, ὅσον εἰς κἀμμίαν ἄλλην χώραν, ἡ καλλιτεχνικὴ φύτευσις τῶν ἀνθοκηπίων. Σήμερον ὡς ἱστορικὴ ἀξία θεωροῦνται οἱ ροδαῖνες τῶν ἀνακτόρων τῆς Χάγης, αἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ποικιλίαι τῶν χρωμάτων τῶν ρόδων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθέων ἀποτελοῦν τὸ ἀρμονικώτερον σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιάσῃ καὶ ὁ ἐντεχνώτερος χρωστήρ.

Οἱ κήποι τῶν Βερσαλλιών διακρίνονται ἐπίσης διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν δένδρων καὶ τὴν συμμετρικωτάτην παρατάξιν τῶν δειδροστοιχιῶν. Σχεδιαστικῶς τῆς ὄλης μεγαλοπρεποῦς εὐμορφίας τῶν φημισμένων αὐτῶν κήπων εἶναι ὁ Λενόρ, ὁ

ὁποῖος διὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀριστουργήματός του τούτου ἔτυχεν ἀκόμη καὶ μεγάλων βασιλικῶν τιμῶν.

— Φίλοι καὶ λάτρεις τῶν ἀνθέων.

Εἰς τοὺς σημερινούς μεγαλοπρεπεῖς ἀνθοκήπους προστίθεται καὶ ἡ μεγίστη ποικιλία τῶν ἀνθέων, τῶν ὁποίων τὰ εἶδη εἰς σχήματα, χρώματα καὶ εὐωδίας τεραστίως καὶ κομψώτατα ἔχει πολλαπλασιασῆ ἡ τέχνη. Τοιοῦτοι θαυμαζόμενοι ἰδιωτικοὶ κήποι σήμερον εἶναι τοῦ Ρότσιλδ, ἐκτάσεως ἑξακοσίων ἑκταρίων, καὶ τοῦ Κατῶ ἐν Ἀμβέρσῃ, εἰς τὸν ὁποῖον διαρκῶς ἐργάζονται ὀγδοήκοντα κηπουροὶ καὶ ἀνθοκόμοι, ἀδρότατα ἀμειβόμενοι.

Πολλάκις οἱ σημερινοὶ ἀνθολάτραι περιορίζονται εἰς τὴν προτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἐνός καὶ μόνου εἶδους ἀνθους, τὸ ὁποῖον μὲ θέρημν, μὲ ἀφοσίωσιν καὶ μυθικὴν ἀγάπην περιποιούνται. Τοιοῦτοτρόπως ὑπάρχουν οἱ μέχρις ἀνίας λάτρεις τῶν κρινῶν, οἱ φανατικοὶ φίλοι τῶν χρυσαυθῶν, οἱ κυριολεκτικῶς εἰδωλοάτραι τῶν ρόδων, τῶν γιασεμιῶν, τῆς καμελίας καὶ ἄλλων. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἐπιστημονικὴν περιποίησιν καλλιτεροῦνται καὶ πολλαπλασιάζονται εἰς εἰδικὰ δαπανηρότατα ἀιθοκήπια τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου, διαγωνιζόμενα κατ' ἕτος εἰς εἰδικὰς ἐκθέσεις ἀνθέων, μὲ βαρῦτητα βραβεῖα καὶ ἄλλα ἐπαθλα. Οἱ διάσημοι ροδαῖνες τῆς Χάγης ἀριθμοῦν ὀκτακόσια πενήντα διάφορα εἶδη ρόδων καὶ εἶναι οἱ μοναδικοὶ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ποικιλίαν των. Μετὰ τούτους ἔρχονται οἱ ροδαῖνες τοῦ Μονάχου μὲ τριακόσια εἶδη ρόδων καὶ 15 χιλ. καλῶς καλλιτεροῦμένας τριανταφυλλέας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τελείας ἀνθήσεως τῶν ρόδων τῆς Χάγης, ἐν εἶδει πελωρίας στεφάνης περιβάλλουν τὸ μέγα καὶ θαυμάσιον ἀγαλμα τῆς γεννημένης Ἀφροδίτης, ἔργον τοῦ Φαλκονῶ, ἀποτελοῦν δὲ ὡς σύνολον εἰκόνα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔχουν ἐμπνευσθῆ ὄχι ὀλίγοι ποιηταί, ζωγράφοι καὶ λογογράφοι.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « ‘Απ’ Όλα »

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ

‘Ο Ιδανικός - ή Ιδανική.

«Κατά πρώτον σάς παρακαλώ να δεχθίτε και τα ιδικά μου συγχαρητήρια δια το τόσο σπουδαίον ζήτημα, το οποίον δια του αγαπητού ‘Απ’ Όλα» ανέκινήσατε, και δεύτερον σάς ζητώ συγγνώμην δια τα τυχόν λάθη, διότι, με τα όλίγα γράμματα, όπου έμαθα εις το σχολειον του χωριου μου, θέλω να ειπω και εγω επ’ αυτου του ζητήματος την ιδεάν μου.

«Κατ’ εμέ, δεσποινίς, ούδαμία σύζυγος δύναται να είναι ιδανική, εάν την ιδανικότητα δεν κατέχη πρώτον ο σύζυγος. Και η πλέον ιδανική, όταν πάση εις τα χέρια κακού και διαφθαρένου συζύγου, αν τουλάχιστον δεν διαφθαρή και εκείνη, θα χάση όμως την ιδανικότητά της, όπως, και τούναντιον, ιδανικός αν ο σύζυγος, δύναται να καταστήση Ιδανικήν την σύζυγόν του, ή οποία τυχόν δεν είναι τεισύτη—δεν αρνούμαι όμως, και το φύσιν πονηρόν ου γάριον μεταβαλεί.—όπωςδήποτε όμως έχομεν πολλά παραδείγματα επι της γνώμης ταύτης. Κατ’ εμέ λοιπόν, όταν εις νέος αποφασίση να νυμφευθῆ, ως εξέταση πρώτον εαυτόν, και όταν πεισθῆ, ότι ο ίδιος είναι ιδανικός, ετω και μικροιδανικός, τότε από την ιεάν ως ζητήση τα εξής προσόντα: Υγείαν, ήθικας αρχάς, παιδευσιν μετριάν και φιλοπονίαν μεγάλην.

«Δεν αρνούμαι, ότι υπάρχουν και πολλά άλλα προσόντα, τα οποία δεν αναφέρω, π. χ. πλούτη, καλλονή, χάρις και τόσα άλλα, τα όποια εν ριπή οφθαλμού θα εξαφανισθύν, αν ο σύζυγος δεν είναι πράγματι ιδανικός, ενφ, τούναντιον, όταν ο σύζυγος είναι ιδανικός, πιστεύω, ότι θα δυνηθῆ να επιβάλῃ πολλά προσόντα, έλλείποντα εις την μέλλουσαν σύζυγόν του.—‘Επαρχιώτης».

‘Αμοιβαία τελειοποιήσις.

«Εις τας σκέψεις των αναγνωστών σας, δια το ζήτημα της ιδανικής συζύγου, θα προσθέσω και τας ιδικάς μου σκέψεις.

«Υπό εποψιν σωματικήν είναι σχεδόν αδύνατον να καθορίση κανείς το ιδανικόν. Άλλως τε, κινδυνεύει να διαψευσθῆ, από την πραγματικότητα. Πόσους ανθρώπους γνωρίζομεν, οι όποιοι εξέφράζοντο υπέρ των ξανθών π. χ. και εντυφύθησαν, όταν ήλθεν η ώρα των... μελαγχροινάς! και πόσοι, οι όποιοι την ήθελον, την μέλλουσαν σύζυγόν των, λιγνήν και ύψηλήν, και εν τούτοις αι σύζυγοί των δεν είναι, παρά άληθινοί αντίθετοι τύποι!

«Αι αντίθεσις υπ’ αυτην την εποψιν άφθονοίσι τόσοσιν πολύ, ώστε ήμπορει κανείς να ειπῆ δια την έκλογήν συζύγου, ότι εκείνο, που βαρύνει ολιγώτερον, είναι η έξωτερική μορφή.

«Υπό εποψιν ψυχικήν και πνευματικήν δεν πρέπει να λησμονώμεν, ότι, δια να έχομεν ιδανικήν σύζυγον, πρέπει πρώ πάντως να είμεθα και ήμεεις ιδανικοί άνδρες.

«Αυτό δεν μάς αποκλείει από του να εξακολουθήσωμεν να διατυπώνωμεν τας σκέψεις μας επι του προκειμένου, άλλ’ αποτελεῖ μίαν αλήθειαν, την οποίαν πρέπει να λαμβάνη κανείς υπ’ όψιν, όταν πρόκηται να διατυπώη απαιτήσεις από τους άλλους.

«Άλλως τε, κάλλιστα έλέχθη, ότι ο γάμος είναι άμοιβαία τελειοποιήσις. Όταν δε ένα ζεύγος το συνδέη η αγάπη και η άφοσίωσις άπέναντι άλλήλων, είναι αδύνατον και τα μικρά τυχόν ελαττώματα εκάστου βαθμηδόν να μη εξαληφθώσιν.—Χρ. Χρ.»

Δεν υπάρχει!

«Το κατ’ εμέ η ερώτησις αυτη ητο περιττή, καθότι δεν υπάρχει η Ιδανική σύζυγος, την οποίαν θέλει να παρουσιάση η δεσποινίς Ίάνθη. Η γυνή της σήμεραν δεν είναι κατάλληλος δια τιαυτην σύζυγον, διότι η εξέλιξις του αιώνός μας την έχει εκφυλίσει έντελώς. Εις τα μάτια των γυναικων η λέξις «σύζυγος» σημαίνει, ότι εις το στερεότυπον λεξικόν: ο άνθρωπος, οστις θα της είναι το πρώτον ύποτελής εις όλας τας θελήσεις της, εις όλας τας απαιτήσεις της, ο άνθρωπος, οστις θα εκπληρώση όλους τους νεανικούς πόθους της. Μήπως εξετάζει κατ’ εαν ο σύζυγός της είναι εις θέσιν να πληρώση όλας τας ιδιοτροπίας της; φθάνει μόνον εκείνη να μη μείνη όπισω εις το κεφάλαιον της μόδας από την φίλην της κυρίαν Τάδα, την σύζυγον πλουσίου τραπεζίτου, ητις κατασπαταλά την περιουσίαν του συζύγου της, χάρις εις την ευφρόνιστον άδυναμίαν του. Πώς θέλεις λοιπόν η γυναίκα αυτη, η σύντροφος ολοκληρου ζωής, να όνομασθῆ Ιδανική; Η λέξις Ιδανική σημαίνει την γυναίκα εκείνην, ητις, νυμφευομένη τον άνδρα, τον αγαπῶ καθίσταται δε αληθής σύντροφος του βίου του, συμμεριζομένη εξ ίσου τας εύτυχίας και τας δυστυχίας του οικογενειακου βίου, ο όποιος έχει εν τῷ μακρῷ σταδίῳ του τόσας πικρίας και άπογοητεύσεις.

«Ιδανικήν σύζυγον άποκαλώ την γυναίκα εκείνην, ητις δεν πιστεῖται πρό των θυσιών, υλικών τε και ήθικων, δια να σώση την τιμήν του συζύγου της. Ιδανική είναι η σύζυγος εκείνη, ητις δεν έχει ως σκοπόν του βίου της τον ουρμόν και τας διασκεδάσεις, αλλά το μόνον της μέλημα είναι η χρηστή άνατροφή των τέκνων της.

«Βεβαίως, αγαπητή δεσποινίς Ίάνθη, μη έκλαμβάνετε, ότι η γνώμη μου αυτη άφραῶ γενικῶς όλας τας γυναίκας. Άπαγε. Γνωρίζετε πολύ καλά, ότι ο κάθε καιών έχει και τας εξαιρέσεις του, αλλά, πρό των τρομακτικων παραδειγμάτων πολλων ανθρώπων, ετινες είναι δυστυχεῖς καθ’ όλον των τον βίον, κατ’ την ταπεινήν μου γνώμην, των εξαιρέσεων αυτων ούσων ολιγίστων, θα ητο προτιμότερον εκ μέρος των άνδρων να παύσουν αναζητούντες την άνύπαρκτον αυτην Ιδανικήν σύζυγον, όπως τον παλαιόν καιρόν εις τα προαμύθια.—Είς».

Το σπίτι και ο δρόμος.

«Την στιγμήν, καθ’ ην εις τον δρόμον της ζωής μου συναντήσω νέαν σεμνήν, μεγαλειότεραν, εύρίσκουσαν ευχαρίστησιν εις το σπίτι της, παρά εις τον Ίσιο Δρόμο, εύχαρίστως συνδέω μετ’ αυτης την τύχην μου, ήποσχόμενος πάσαν θυσίαν προς εύτυχίαν της. Άδιαφορῶ εαν είναι πλουσία η πτωχή, την θέλω όμως, αν όχι καλλονήν, τουλάχιστον ωραίαν, μικροτέραν μου και μορφωμένην κάπως.—Περαστικός».

Ψυχική καλλονή.

«Προθῶ την μέλλουσαν σύζυγόν μου ωραίαν’ ουχ ήττον όμως η ωραιότης αυτη να έμφορηται και υπό ίσης ψυχικής καλλονής, η, εν έλλείψει του ενός εκ των δύο, προτιμῶ την έλλειψιν της ωραιότητος και το άνεξίτηλον της ψυχικής καλλονής. Να έχη εύγενή συναισθήματα, σοβαρά φρονήματα, σταθερότητα χαρακτήρος και ειλικρίνειαν πνεύματος. Να είναι δραστηρία, εργατική και πρακτική. Δεν θέλω να είναι πλουσία, διότι όλα τα πλούτη του κόσμου είναι μηδέν πρό μάς πιστής και καλής συντροφου.—Δ. Α.»

Τα πράσινα χορταρικά, καθώς αι άγγινάρες, αι σαλάται, τα σπαράγγια και τα τοιαυτα, περιέχουσιν έννέα δέκατα ύδατος και πολύ όλίγας θρεπτικές και άμυλώδεις ουσίας. Εις αυτα όμως υπάρχουν πολλά οργανικά όξέα και μεταξύ άλλων όξωλικόν και μηλικόν όξύ, αυτα υποβοηθοῦσι την πέψιν του κρέατος, του όποιου το λεύκωμα κρατούσι πάντοτε εν διαλύσει.

Επίσης τα χορταρικά περιέχουσι πολλά χλόρια και άλατα ποιάσεως και σόδας. Εις το λάχανον, τα σπαράγγια και τας σαλάτας εύρίσκειται πολύ πότεσσα, ενφ εις τας άγγινάρας υπερτερεῖ η σόδα. Τα σπαράγγια περιέχουσιν επί πλέον άζωτούχον τι στοιχείον, το όποιον τοίς παρέχει την Ιδιαίτουσαν αυτων γεῦσιν.

Όλα ταυτα τα χορταρικά, παρέχουσι μεν εις το αίμα πολύ όλίγας θρεπτικές ουσίας, αλλά δια των άλλων, τα όποια ενέχουσι, συντελοῦσιν εις την διάλυσιν των λευκοματωχων ουσιων του κρέατος και δύναται να άναμυχθῶσι μετά του αίματος. Πολύ όρθῶς λοιπόν πιστεύεται κοινῶς, ότι τα πράσινα χορταρικά έχουσι την Ιδιότητα να καθιστῶσι το αίμα ελαφρότερον και να το ανακαινίζωσιν.

Εκ τούτων έπεται, ότι μόνα τα χορταρικά δεν δύναται, ειμή ελάχιστον μέρος του αίματος να θρέψωσι και ότι η αποκλειστική αυτων χρῆσις δεν προσφέρει εις τους ιστούς τα απαιτούμενα στοιχεία. Και επειδή επί πλέον απαιτοῦσιν όλιγώτερον όξυγόνον η το κρέας, δια να μεταποιηθῶσιν εις άνθρακικόν όξύ και ύδωρ, ταχύτατα καταναλίσκονται υπό του όξυγόνου και διατηροῦνται ως θρεπτικαί ουσίαι επ’ ελάχιστον.

Ωστε η μικτή τροφή, συνισταμένη εκ κρέατος και χορταρικων, είναι η μάλλον ένδεδειγμένη δια τους οργανισμούς εκείνους, οι όποιοι δεν έχουσι λόγον άνωσ απέχουσιν ενός εκ των δύο.

ΑΙ ΟΠΩΡΑΙ

Η θρεπτική και αναφυκτική Ιδιότης των όπωρων είναι γνωστή εις όλους. Εν τούτοις η ποικιλία των άπογεύσεων, εξ ὧν και διακρίνονται μεταξύ των αι όπωραι, δεν έχει επαρκῶς εξηγηθῆ οὔδε υπό της επιστήμης άκόμη.

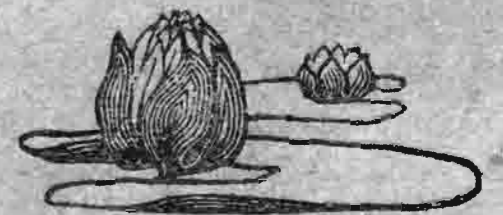
Αι με πυρήνα όπωραι, τα μήλα και τα πεπόνια περικλείουσιν, έκτός της σακχάρους, και δύο ετέρας ουσίας, γνωστάς υπό τα όνόματα cellulose και dextrine. Εις τας όπωρας ταυτας υπάρχουν και λευκοματώδεις ουσίαι. Επίσης παρατηρεῖται πικρά τις ουσία, ητις όμως δια της ώριμάνσεως ήδύεται και μεταβαλεται δια της βράσεως εις όξύ. Διάφορα όξέα, μεμιγμένα με άλατα, δίδουσιν εις τας όπωρας τας αναφυκτικας αυτων Ιδιότητας. Το μηλικόν όξύ, π. χ., εύρίσκειται εις τα βερούκοκα, τα ροδάκινα, τα μήλα και τα άπιδια. Εις τα λεμονοειδη και τα βατόμουρα εύρίσκειται κινρικόν όξύ και ταρτρικόν όξύ εις τας σταφυλάς και τα σῦκα.

Τα άμύγδαλα και τα καρύδια περιέχουσι λευκοματώδεις συνδυασμούς και ελαιώδεις ουσίας, εξ ὧν και εξέρχεται έλαιον.

Τα κάστανα διακρίνονται δια της άφθονίας των άμυλωδων ουσιων, περιέχουσιν όλιγον ύδωρ και πρέπει να θερμῶνται ως πολύ θρεπτικά στοιχεία.

Το όξύ των όπωρων είναι εξ ίσου άφθονον εις τας ώριμους όπωρας, όσον και εις τας άώρους, αλλά η ποσότης της σακχάρους, ητις αυξάνει, επ’ όσον προχωρεῖ η ώριμανσις, κρανύει την όξύτητα και την πικρίαν.

Το πλείστον των όπωρων ανακαινίζουσι το αίμα, διαλύουσαι τας λευκοματώδεις ουσίας, τας εύρισκομένας εν αυτω.

— Τὸ φαντάζεσθε! τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ὑπογραφοῦν τὰ γαμήλια ἔγγραφα τοῦ παιδιοῦ σας; Καὶ ἐμὲ ἀκόμη, φρονεῖτε, ὅτι μ' ἀφίνει ἀπαθὴ ἢ ἀναχώρησις σας αὐτῇ;

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς. Ἄλλὰ, ὅταν ἐπῆρα τὸ γράμμα τοῦ Βερτράνδου...

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ Αἰκατερίνη κατέβαλε μεγάλας προσπάθειάς διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— Τί ἔλεγε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ἴδού το, διαβάσατέ το σεῖς, ἀπήντησεν ἡ μητέρα, ἐξάγουσα τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπην της.

Μὲ ποῖαν συγλήνησιν ἡ Μαρίκα ἀνέγνωσε τὰς δύο ἐκεῖνας λιτὰς γραμμὰς: «Μητέρα, ἔλατε, σὰς παρακαλῶ, εἶμαι ἀσθενὴς καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ἰδῶ...»!

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος σὰς γράφει αὐτά; ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἡ κόρη.

— Μάλιστα, φυσικώτατα, αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὅντως, ἡ Μαρίκα ἀνεγνώρισεν τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἡτο ἀκριβῶς τῆς ἰδίας χειρός, ἡ ὁποία εἶχε χαράξει τὰς δύο ἡμερομηνίας ἐπὶ τοῦ φακέλλου τοῦ γαντιοῦ. Μία ἐπιθυμία τῆς ἤρχετο: νὰ θέσῃ τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ χαρτιοῦ ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον εἶχε σταλῆ παρ' αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχον παρατηρήσει τὰ μάτια του καὶ ἐγγίσει τὰ δάκτυλά του. Ἐν τούτοις, προσπαθοῦσα ν' ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκεῖνην, εἶπεν:

— Ἄλλὰ ποῖος σὰς λέγει, ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα λέγει τὴν ἀλήθειαν;

— Ὁ Βερτράνδος μου δὲν λέγει ψεύματα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκειται τις εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν...

— Εἰς ποῖαν κατάστασιν;

— Μαμά, δὲν θέλω νὰ σὰς λυπήσω, ἀλλὰ, καθὼς τοῦλάχιστον ἤκουσα, ὁ υἱὸς σας...

— Ἄ! καὶ σεῖς ἀκόμη τὸν πιστεύετε ἴσως τρελλόν; Οὐδέποτε ἦτο τρελλός!

— Ἄλλὰ τότε;

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια· ὁ Βερτράνδος οὐδέποτε ἔχασε τὸ λογικόν του.

Ἡ Μαρίκα ἔτρομεν· οἱ λόγοι τῆς Αἰκατερίνης τῆς ἐπληττον τὴν καρδίαν, καθὼς πλήγματα πελέκως. Ὁ Βερτράνδος δὲν ἦτο τρελλός; Ἄλλ' εἶναι τοῦτο δυνατόν; Μία ζωηρὰ περιέργεια τὴν κατέλαβεν καὶ ἐζήτησε νὰ κάμῃ τὴν Αἰκατερίνην νὰ ὁμιλήσῃ. Δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ διατυπώσῃ ἀμφιβολίας περὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ νέου υγιείας.

— Καὶ ὅμως, παρετήρησεν, ἠθέλησε νὰ κακοποιήσῃ τὸν ἀδελφόν του, καὶ θὰ ὁμολογήσετε, βέβαια, ὅτι, ἂν ὁ Βερτράνδος δὲν εἶναι τρελλός, εἶναι τοῦλάχιστον πολὺ ἐπικίνδυνος, ὥστε νὰ τὸν πλησιάσῃ τις.

— Ἐπικίνδυνος; αὐτός; ὁ Βερτράνδος μου; ὦ! Χριστὲ καὶ Παναγιά! εἶναι ἓνα ἀρνάκι!

— Ἐνα ἀρνάκι, ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸν Κυπριανὸν καὶ ἤθελε νὰ τὸν πετάξῃ στὸν ποταμόν!

— Ἴσως νὰ εἶχε τοὺς λόγους του, ἐψιθύρισε μὲ μισὴν φωνὴν ἡ Αἰκατερίνη.

— Μπα! καὶ ποίους λόγους εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ;

— Δὲν γνωρίζω.

— ὦ! σὰς καθικτεύω, μητέρα... Εἰπήτέ μου ὅλα, ὁμιλήσατέ μου διὰ τὸν Βερτράνδον... Ἄν εἰξεύριστε... Ποίους λόγους εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ ὁ Βερτράνδος, διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν Κυπριανόν;

— Λόγους! ἐπανέλαβε μὲ μυστηριώδες ὕφος ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἄλλὰ διατί ἀκόμη ἐξακολουθεῖτε νὰ μὴ θέλετε νὰ μοῦ τοὺς εἰπήτε;

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Διατί;

— Διότι εἶναι ἰδικαί μου ὑπόνοιαι... Ὁ Βερτράνδος οὐδέποτε μοῦ εἶπέ τι περὶ αὐτῶν.

— Ὅστε εἶναι ἰδικαί σας ἰδέαι; Εἰπήτέ τας, εἰπήτέ τας, σὰς παρακαλῶ.

— Δὲν εἰμπορῶ.

— ὦ! σὰς καθικτεύω, κυττάξετε, σὰς ἐκλιπαρῶ γονυπετῆς· ὁμιλήσατε, ὁμιλήσατε πρὸς ἐμὲ, ἦτις θὰ γίνω κόρη σας.

— Ἀκριβῶς, εἰς σὰς δὲν πρέπει νὰ ὁμιλήσω δι' ἓνα λόγον περισσότερο.

— Διατί δι' ἐμὲ ἀποκλειστικῶς ἡ ἀρνησις αὐτῆ;

Ἡ Αἰκατερίνη δὲν εἴξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἐφοβήθη μάλιστα μήπως ὅσα εἶπεν ἦσαν ἤδη πολλά. Ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Βερτράνδος ἐμίσει τὸν ἀδελφόν του ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς, τὴν ὁποῖαν τοῦ προὔξενησεν ὁ Κυπριανὸς εἰς τὸ πρόσωπον.

— Πῶς; ὥστε ὁ Κυπριανὸς παρεμόρφωσε τὸ πρόσωπον τοῦ Βερτράνδου;

— Μάλιστα, ὁ Κυπριανὸς μ' ἓνα κτύπημα τῆς σφαίρας, ποῦ ἔπαιζεν, ὄχι βεβαίως ἐκ προθέσεως, ὅταν ἔπαιζε τῆς μπίλιες...

— Δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Κυπριανὸς ἐκτύπησε τὸν Βερτράνδον, ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἐπρόδιδεν ἰσχυρὰν διανοητικὴν ταραχὴν. Ἄλλὰ, παρ' ὅλα ταῦτα, ἂν ὁ Κυπριανὸς δὲν τὸ ἔκαμεν ἐξεπίτηδες, δὲν πιστεύω, διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα, εἰς νέος μὲ χαρακτῆρα νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα...

— Ἐξάπαντος θὰ ὑπάρχῃ ἄλλη ἀφορμὴ, ἐπανέλαβεν ἡ Αἰκατερίνη μὲ ξηρὸν τόνον.

— Ἄλλὰ, ποῖα;

— Δὲν γνωρίζω.

— Λοιπὸν τὴν ξεύρω ἐγώ! τὴν γνωρίζω, τὴν αἰσθάνομαι, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἀνορθουμένη παρευθίς... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν υἱόν σας.

— Τὸν Βερτράνδον;

— Μάλιστα, τὸν Βερτράνδον!

— ὦ Θεέ μου! οὔτε νὰ τὸ σκεφθῆτε αὐτό!

— Καὶ ὅμως ἀπὸ ἡμέρας πολλὰς τὸ σκέπτομαι!

— Ἄλλῃ, δυστυχῆς!...

— Μάλιστα, δυστυχῆς! Ἐχετε δίκαιον! εἶμαι δυστυχῆς, διότι ἠπατήθην. ὦ! μητέρα! τὸν ἀγαπῶ, ἀγαπῶ τὸ παιδί σας!

— Τὸν Βερτράνδον;

— Μάλιστα, τὸν Βερτράνδον· τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ ἔξ ἔτη, ἀφ' οἴτου τὸν εἶδον. Αὐτὸν ἠγάπων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυπριανοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἐπίστευον, ὅτι ὁ κύριος Κυπριανὸς ἦτο αὐτός, δι' αὐτὸ συγκατετέθη εἰς τὸν γάμον.

— Τί λέγετε!... Θεέ μου!...

— Τὴν ἀλήθειαν, μητέρα, τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἐκράτουν πνιγμένην μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου!

— Ἄλλὰ εἶναι φοβερόν. Τώρα, ποῦ ὁ γάμος ἀπεφασίσθη, ἀνηγέλιθη...

— Συγχωρήσατέ με, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ πλέον. Σήμερον, ποῦ ξεύρω, ὅτι δὲν εἶναι τρελλός, σήμερον, ποῦ γνωρίζω, ὅτι εἶναι ἀρρωστος, δὲν κρατοῦμαι. Ἄς ἀναχωρήσωμεν, μητέρα. Θὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὸ Βορδῶ. Ὑποπτεύω, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία ὅλων ὅσα συνέβησαν. Ὁ Βερτράνδος μὲ ἀγαπᾷ, εἶμαι περὶ αὐτοῦ βεβαία. Δι' αὐτὸ ἠθέλε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφόν του, δι' αὐτὸ ἀφέθη νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὸ ἄσυλον. Μὲ ἠγάπα, καὶ μ' ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη... ὦ! μητέρα, ἂν μ' ἀγαπᾷ!... Ἐρχεσθε; ἔρχεσθε λοιπὸν μαζί μου;

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἦτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολιτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

(συνέχεια από σελ. 343 και τέλος)

Πώς την εξέλεξεν.

Ένας κύριος καλονοσησμένος και με άριστοκρα-
τικών ύψος, περιεφέρτετο από τινων ημερών εις
κάποιαν θαυμαστήν ευρωπαϊκήν λουτρόπολιν. Ή
ζωή του διήγεν εις αυτήν, εδεικνυσεν, ότι ο κύριος
αυτός δεν ήλθε διά να διασκεδάσῃ ἐκεῖ, ἀλλά διά
νά ἐργασθῇ. Ἐφάνητο μάλιστα, ὅτι καί ἐξήτει.

Ἐν ἀπόγνωμο, ἐπὶ εὐρίσκειτο εις τὴν παραλίαν
καὶ παρηκολούθει τὸν ἀριστοκρατικὸν περιπάτον
τῶν παραθαριζόντων κυριῶν καὶ κυριῶν, ἤκου-
σεν ἕν :

— "Α! Θεέ μου! βοήθεια!

Ἦτο μία κυρία, ἥ τις, βλέπουσα, ὅτι τὸ παιδί της,
τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸ μπάνιο του εις τὴν θάλασσαν,
ἐκινδύνευσε πρὸς στιγμήν νὰ πνιγῇ, ἔβγαλε τὴν
κραυγὴν αὐτήν, ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειαν τῶν
προσδραμόντων.

Τότε ὁ κύριος αὐτός ἔκρινε καλὸν νὰ πλησιάσῃ.

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κυρία, πῶς ὀνο-
μάζεσθε;

— Τί θὰ κάμετε τὸ ὄνομά μου; ἀπήντησεν ἀπο-
τόμως ἐκείνη· τὸ παιδί μου κινδυνεύει καὶ σεις
μοῦ ζητεῖτε τὸ ὄνομά μου!

Ὁ κύριος ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ εἰπῇ τι, ἀλλὰ
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔμαθε τὸ ξανθοδοχεῖον, ὅπου ἔμ-
νεν ἡ κυρία ἐκεῖνη.

Τὴν ἐπαύριον παρυσιάζεται ἐκεῖ.

— Κυρία μου, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἀκούσω.

— Νὰ μὲ ἀκούσετε; πότε;

— Ὅτε ἐκαλέσατε εἰς βοήθειαν τοῦ παιδιοῦ
σας. Ἡ μελωδική σας φωνή μ' ἐγοήτευσεν.

— Κύριε, μάθατε, ὅτι εἶμαι τιμια γυναικί!

— Οὐδέποτε ἀμφάβαλλον περὶ αὐτοῦ. Ἡ φωνή
σας, λέγω, μὲ ἐγοήτευσεν εἶναι ὅτι ἀπὸ καιροῦ
ἐπιζητῶ καὶ δὲν εὐρίσκω. Σᾶς προσφέρω μίαν
θέσιν μὲ πολὺ καλὴν ἀμοιβὴν καὶ σᾶς ὑπόσχομαι,
ὅτι ἡ δόξα σας θὰ ὑπερβῇ τὰ σύνορα τῆς πατρι-
δας σας.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσθε ἐπὶ τέλους;

— Εἶμαι διοργανωτὴς μουσικῶν συναυλιῶν καὶ
μελοδραματικῶν παραστάσεων καὶ σᾶς προτείνω
νὰ δεχθῆτε τὴν θέσιν ὑψίστου εις τὸν θίασον,
τὸν ὁποῖον καταρτίζω.

Ὁ ἱμπρεσσάριος αὐτός δὲν διεψεύσθη. Ἡ κυρία
ἐκείνη πραγματικῶς ἐξακολούθει ἀκόμη νὰ εἶναι
ἀστέρ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μελοδράματος.

Ἐξηγήσεων ἀνεπάρκεια.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐκ τῶν ὑποβαλλο-
μένων εις τὰς παντοίας δοκιμασίας, τὰς ὁποίας
ἀνεφέραμεν, ὀλίγοι μόνον διέφυγον ἀβλαβεῖς
καὶ ἐκ τούτων δὲ πάλιν πολλοί, πρὸ τοῦ κινδύνου,
τὸν ὁποῖον διέτρεχον, δὲν ἐδίσταζον βαρβαρῶς νὰ
προστρέξουν εἰς πᾶν μέσον δωροδοκίας καὶ σοφι-
στίας καὶ ἀπάτης διὰ νὰ ἐκφυγῶν τὸν θάνατον.

Οὐδόλως ὅμως πρόκειται περὶ τούτου ἢ τῶν
τοιούτων· κανεὶς δὲν ἀρνείται, ὅτι ἡ ἀγυρτεία καὶ
ὁ δόλος καὶ ἡ ἀπάτη ἀνευρίσκονται παντοῦ καὶ
πάντοτε καὶ ἐν παντί.

Πῶς ὅμως νὰ μὴ θεωρήσωμεν ἄσχετα καὶ ἀμέ-
τοχα ἀπάτης φαινόμενα, μαρτυρηθέντα ἐπὶ πεν-
τήκοντα ἤδη αἰῶνας παρ' ἀγρίοις καὶ πεπολιτι-
σμένοις κατὰ τρόπον ἐπιβάλλοντα τὴν ἀναγνώρισην
παντὶ τῷ ἔχοντι σῶας τὰς φρένας;

Ἐκατοντάδες σοβαρῶν ἐπιστημόνων καὶ ἀνω-
τέρων κυβερνητικῶν λειτουργῶν, ὅχι μόνον βε-
βαιούντων τὰ ἐν Ἰνδίας πυρμαχικὰ φαινόμενα,
ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν μεταλαβόντων προσω-
ρινῶς καὶ ἀσκησάντων τὴν πυρμαχίαν, καὶ ἀν-
δρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν, ψεύδονται; ὅλοι
ψεύδονται ὁμοίωμορον καὶ ἀπαράλλακτον ψεύδος;

Εἶναι λοιπὸν θεμιτὸν τίσους καὶ τίσους σοφῶν·
ἐν Ἑβρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, μαρτυροῦντας περὶ τῆς
πυρμαχίας ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως πολυτῶν πειρα-
μάτων, νὰ τοὺς θεωρήσωμεν ἄπλοους ἀριθμούς,
νὰ τοὺς θεωρήσωμεν ὅλους ἀπατεῶνας, ἀπισσορό-
πους, παλίμπαιδας, γελοίους, ἀνικάνους νὰ δια-
κρίνουν ἀναμμένον ἀνθρακᾶ ἀπὸ σβυστόν, καίοντα
ἢ μὴ καίοντα τὰς χεῖράς των;

Δικαιούμεθα νὰ ἀπαναλάβωμεν, ὅτι δὲν εἶναι
θεμιτὸν εἰς ἄνθρωπον, σῶας ἔχοντα τὰς φρένας,
νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν πραγματικότητά τοῦ φαι-
νομένου τῆς πυρμαχίας· ἡ δὲ βεβαίωσις τούτου
καθιστᾷ εὐκόλον τὴν ἀποδοχὴν ἂν ὄχι ὅλων, ἀλλὰ
πάντως τῶν περισσοτέρων φαινομένων, τὰ ὁποῖα
δι' ἔλλειψιν καταλληλοτέρως λέξωμεν ὀνομάσαμεν
θεοσημείας.

Ἡ βεβαίωσις τῆς πραγματικότητος ἐνὸς ἀσυνή-
θους φαινομένου εἶναι πρᾶγμα τὸσον καιρῖον διὰ
τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην, ὥστε ἄνευ τούτου οὐ-
τε λόγος δέον νὰ γίνεταί· τούτου δ' ὁμοῦ δαθέντος
καὶ εἰσαδήποτε δυσφορία ἢ δυσανασχέτησις καὶ ἂν
ἐπακολουθήσῃ διὰ τὴν ἔλλειψιν ὀρθοφανοῦς τινος
ἐξηγήσεως, εἰσαδήποτε ταπεινώσειν καὶ ἂν αἰσθά-
νεται ὁ ἐπιστήμων, ἀναγκαζόμενος νὰ ὁμολογήσῃ
ἄγνωσιν τῆς αἰτίας, ὀφείλει ἀδιστακτικῶς νὰ βε-
βαιώσῃ τὴν πεποίθησίν του ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς
ὑπάρξεως τοῦ φαινομένου.

Διὰ τὸ ἀπορεῖν, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, οἱ ἄν-
θρωποι ἀπέκτησαν σοφίαν.

Τὸ φαινόμενον τῆς πυρμαχίας εἶναι τὸσοφ παρὰ-
ξενον, τὸσοφ ἀντίθετον πρὸς τοὺς νόμους τοῦ πυ-
ρός καὶ τῆς θερμότητος, τοὺς ὁποίους ἐφιλοτέχνη-
σεν ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη καὶ ὠνόμασε φυσικούς,
ὥστε αἰσθάνεται τις ταπεινώσειν, μὴ δυνάμενος νὰ
συνεισφέρῃ οὔτε ἂν προσωρινῶν τινὰ ὑπόθεσιν,
χορηγοῦσαν νύξιν ἐξηγήσεως καὶ λύσεως τῆς
ἀπορίας.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποῖαν
τὰ δῆθεν πνεύματα ἔδωκαν εἰς τὸν Δαυιδᾶ Χάμ,
εἶτι· «διεβίβασαμεν ρεύματα ἡλεκτρισμοῦ περὶ
τοὺς πυρκαϊκωμένους ἀνθρώκας καὶ οὕτως ἤμπο-
δίσαμεν τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὴν χεῖρα
τοῦ Δαυιδᾶ», ἡ ἐπιστήμη ἀπορρίπτεται συστηματικῶς
πᾶσαν ἀποφθγαματικὴν δήλωσιν, ἀσυνόδευτον ἀπὸ
ἐχέγγυα ἀκριβῆ καὶ ἐξελέγξιμα.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐπιστήμων ἀμφιβάλει, ὅτι
πρόκειται περὶ ἀγνώστου τρόπου δράσεως δυνά-
μειος γνωστῆς ἢ περὶ δυνάμειος εἰς ἀγνώστου, δυ-
ναμένης νὰ δράσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

Εἶτε τοῦτο, εἶτε τὸ ἄλλο, ἀνάγκη πολλῆς ὑπο-
μονῆς καὶ ἀκνῶν ἐρεῦνης.

ΔΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Πατριαρχική ἐπέτειος.—Τὴν Πέμπτην ἤγε τὴν
ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἡ Α. Θ.
Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γερμανός ὁ Ε'.
Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρήλασαν πρὸ τοῦ
θρόνου του καὶ κατηπάσθησαν τὴν σεβασμίαν
αὐτοῦ δεξιὰν πάντες οἱ ἐνταῦθα ἀρχιερεῖς, οἱ
Σύμβουλοι, οἱ λογάδες τοῦ ἔθνους, διάφοροι ἐπι-
τροπαὶ καὶ σωματοεῖα καὶ ἄπειρον πλῆθος κόσμου,
ἐκδηλοῦντες τὸν πρὸς τὴν πνευματικὴν ταύτην
κορυφὴν βαθύτατον σεβασμὸν, λατρείαν καὶ ἀφο-
σίωσιν, εὐχόμενοι αὐτῇ τὴν ὑγείαν ἀσάλευτον.

Εὐχαριστήρια.—Τὰς λίαν εὐαρέστους ἐντυπώ-
σεις μου καὶ τὴν ἐκχειρίζουσαν τὴν καρδίαν μου
εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰ τιμῶντα τὴν ὁμογένειαν
Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα ἐκδηλῶν,
σπεῦδο, ὅπως ἐκφράσω τὰς πολλὰς μου εὐχαρι-
στίας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς χειρουργικῆς κλινι-
κῆς κ. Τ. Σγουρδαῖον, τὸν ἐκ τῶν ἐπιμελητῶν κ.
Δ. Δρακόπουλον καὶ τὸν ἐσωτερικὸν ἱατρὸν κ. Ἐλ.
Πλοῦμον, χειρουργοὺς ἱατροὺς, διὰ τὴν ἐπιστημο-
νικὴν αὐτῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμναν καὶ περιθαλίαν.

Ἰδιαιτάτα ὀφείλω νὰ ἐξάρω τὰς ἐπιστημονικὰς
φροντίδας, τὴν ἀδελφικὴν μέριμναν καὶ τὴν συγ-
κινητικὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἐγγχειρισαντός με ἐπιμε-
λητοῦ χειρουργοῦ ἱατροῦ κ. Ἀναστ. Μισορλόγλου,
ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν τοῖς Νοσοκο-
μείοις παραμονῆς μου ἐπεδείξατο ἀγρυπνον καὶ
ἀσκνον προθυμίαν πρὸς πᾶσαν ἱατρικὴν ἐπέμβα-
σιν, ἣν ἡ ἀσθενεία μου ἀπῆται.

Ἐπίσης εὐχαριστίας θερμὰς ἐκφράζω πρὸς ἅπαν
τὸ ἱατρικὸν καὶ ὑπηρεσιακὸν σῶμα τῶν Νοσοκο-
μείων μας διὰ τὸ ἐπιδειχθῆν πρὸς με ἐνδιαφέρον
αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ λοιπὸν νοσοκομειακὸν τοῦ
τμήματος τῶν Ζαριφειῶν προσωπικὸν μὲ ὑπε-
χέωσεν τὰ μέγιστα διὰ τῶν προθύμων αὐτοῦ περι-
ποιήσεων, καὶ δὴ ὁ ἐπίδοτης κ. Δ. Μονούδης, ἡ
ἀρχινοσοκόμος δεσποινὴς Ἀναστασία Σταυρίδου
καὶ αἱ νοσοκόμοι δεσποινίδες Ἑλένη Ἀναστασιά-
δου καὶ Μαριάνθη Τζερᾶχη, πρὸς οὓς ἀπευθύνω
θερμὰς καὶ εὐλακρινεῖς εὐχαριστίας.

Ἀριστόβουλος Α. Χρηστίδης.

Γάμος.—Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ καὶ ὑπὸ
τὰς εὐχὰς πάντων τῶν συγγενῶν καὶ φίλων συνη-
νόθησαν διὰ τοῦ ὑμεναίου τὴν 24 Ἀπριλίου ἐν
Φαναρίῳ δύο θαλαραὶ ὑπάρξεις, ὁ ἐν τῷ ἔμπορικῷ
κόσμῳ λίαν εὐφύμωνος γνωστός κ. Σωμῶν Γρηγο-
ριάδης καὶ ἡ ἐλίχαρις καὶ μεμορφωμένη δεσποινὴς
Ἀνδρονίκη Σπηριάδου. Ραῖναν μὲ ἑαρινὰ ἄνθη
τὸ εὐάριστον ζεῦγος, τοῖς εὐχομαι τὸν βίον διαρκῶς
ἔαρ εὐδαιμονίας καὶ ἀγαθῶν.— I. Π.

Κινηματογράφος Κήπου Ταξειμίου.—Μετὰ
τόσην θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ μὲ τὰς γλυκυ-
τέρας τῶν ἀναμνήσεων, ἔκλεισε τὴν χειμαρι-
νὴν του περιόδον ὁ λαοφιλὴς Κινηματογράφος
Ρουαγιάλ, ἐγκαινίσας ἀπὸ τῆς Τετάρτης 11 Μαΐου
τὴν θερινὴν περιόδον του ἐν τῷ ἀνθοστολιστῷ
Κήπῳ Ταξειμίου, ὅπου μὲ ἐκλεκτοτάτας καὶ πρω-
τοτύπους ταινίας θὰ δίδῃ καθ' ἐκάστην δύο ἡμε-
ρίδας, ἀπὸ τῆς 4 1/2 μ. μ., ἕως τῆς 8 μ. μ., ἐν τῷ κρι-
ψοτάτῳ Ταξειμίου Μπάρ, καὶ ἐσπερίδα ἀπὸ τῆς 10
ἀκριβῶς τῆς νυκτός, ἐν ὑπαίθρῳ, ὑπὸ τὸν ἀστρο-
φεγγῇ οὐρανὸν καὶ τὴν ζωογόνον τοῦ Βοσπόρου
αὔραν, μὲ μόνον τὸ τίμημα τῆς εἰσόδου τοῦ Κήπου.

Πληροφορία.—Παρακαλεῖται ὁ ἀγνωστός ἀπο-
στολεὺς τοῦ «Ἀπ' Ὅλα», ὅπως, εἰ δυνατόν, μοῖ
δηλώσῃ τὸ ὄνομά του.—Σ. Ρ.

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας
καὶ πείρας, ζητεῖ κατ' οἶκον παραδό-
σεις. Συνιστᾶται ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ «Ἀπ' Ὅλα».
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλατῇ, Φερμεντζιλέρ, 86—90. Τηλέφ. 1105.

Ἡαλαιὰ ἀνδελὸπ τροχῶν αὐτοκινήτων
πρὸς πώλησιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ
τὴν χειρομαντίαν
κ. Jean Paul
δέχεται καθ' ἐ-
κάστην εἰς τὴν
κατοικίαν του :
Μπέγιογλου, Χα-
μάλ-μπασι, ὁδὸς
Δάλια, Χαϊρλή
χάν, ἀρ. 11. Εἴσο-
δος ἐκ τῆς δεξιᾶς
θύρας τοῦ χανίου
Ὁ ἐπιστήμων
οὗτος διὰ τῆς
χειρομαντικῆς
τον δυνάμειος
κατορθῶντι νὰ
ἐξακριβώσῃ τὰ
παρόντα, νὰ
προῖδῃ τὰ μέλ-
λοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευο-
μένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν
ἐπιστημῶν, ἐπινευροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰῶνων.
Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρο-
μάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον
ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν προ-
κληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
τῶ νεωτέρου συρμού
εἰς τὸ κατάστημα
τῆς δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Διόδου Τεῦνελ, ἀρ. 5.
Ἐν αὐτῷ θὰ εὕρετε προθυμίαν, ταχύτητα,
ἀφθονίαν ὑλικῶν καὶ τιμὰς εὐφηνεστάτας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Ἐξομολόγησις.

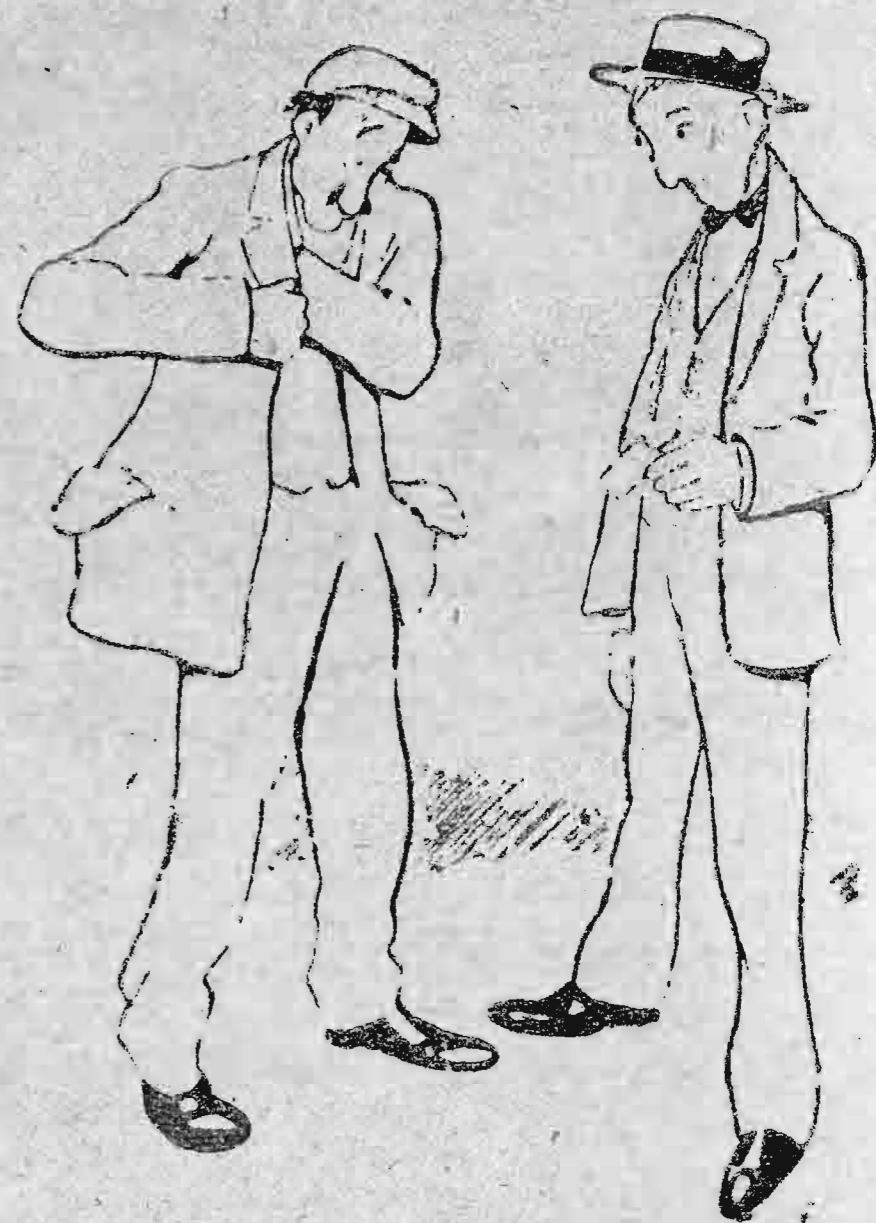
Ἐκείνη. — Μοῦ εἶπε πῶς θὰ μ' ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου.
Ἐκείνος. — Ἄν δὲν ἐννοῶ τὸν ἰδικόν του, δὲν θὰ τοῦ κόστισαί πολύ.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

— Ὠραῖα σοῦ πηγαίνει τὸ καινούριο φόρεμα· ποῖός σου τὸ ἔκαμα;
 — Διὰ τὸν ἄνδρα μου, τὸ ἔφρασα ἐγώ, διὰ τὰς φιληνάδες μου, τὸ ἔκαμεν ἡ καλλιτέρα μοδίστρα.

Ἡ ἀπώλεια.

— Ἐχασα, καυμένη, ἓνα χρυσὸ ρολόγι καὶ δὲν ξέρεις πῶσο στενοχωροῦμαι.
 — Θὰ σοῦ κόστισαί πολύ βέβαια.
 — Τί λές! πέντε μῆνες φυλάμισι.

ΕΥΘΥΜΑ

Κοιλιμέντο.

— Ἐλα ἀπόψε εἰς τὸ γεῦμα, ἔχω προσκεκλημένους μερικoὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ σά.

Ἄρα...

Διδασκάλισσα. — Νίνα, δύνασαι νὰ μοῦ εἶπης ποῖος ἦτο ὁ Κολόμβος;
 — Ἐνα πουλί.
 — Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτά, ποῦ λέγεις;
 — Μάλιστα, ἔχομε ἓνα βιβλίον στὸ σπίτι καὶ λέει: «Τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου».

Ἐπιτύμβιον.

Ἐπὶ τῆς πλακός, ἧς κάλυπτε μίαν σύζυγον:
 «Σὲ ἀνομήνω, ἀγαπητέ μου σύζυγε, ἀπὸ τῆς 29 Φεβρουαρίου 1839».
 Ὅταν ἀπέθανε καὶ ὁ σύζυγος, ἐγράφη ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλακός:
 «Ἴδού με τὴν 18 Δεκεμβρίου 1860».
 Καὶ κάποιος, ποῦ ἐδιάβασε καὶ τὰς δύο ἐπιγραφάς, προσέθεσε:
 «Πάντοτε ἐν καθυστέρησει, ὡς συνήθως».

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλη ὁδὸς Μπέγιογλου, 188,
 παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Τὸ δῶρον.

— Κύτταξε τί ὄρατο μπαστοῦνι μοῦ χάρισε στή γιορτῇ μου ἡ γυναῖκά μου!
 — Καὶ ὅμως τὸ βλέπω ἄρκετὰ μεταχειρισμένο· φαίνεται ὅτι τὸ προτιμᾷς.
 — Ὅχι ἐγώ, ἀλλ' ἡ γυναῖκά μου στοὺς διπληκτισμοὺς μας.

Εἰς τὸ ρεστωράν.

— Γκαρσόν, τὸ μαχαίρι σου δὲν κόπτει.
 — Ἀδύνατον, κύριε, ἡ πριζόλα σας θὰ εἶναι ἀψηφητὴ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην προβάλλονται ὡραιόταται ταινίαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται:

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΑΛΥΒΟΣ,

δράμα κοινωνικῆς ὑποθέσεως, πλήρης γοητευτικῶν σκηνῶν. Ἡ ταινία αὕτη εἶναι τοῦ διασημοῦ κινηματογραφικοῦ οἴκου Νέρδισκ, ἀποτελεῖ δὲ μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐπιτυχίας του.
 Ἐπακολουθεῖ τὸ ἔργον:

ΤΙΣ Ο ΕΝΟΧΟΣ!

μέγα ἀστυνομικὸν δράμα εἰς τρία μέρη, με περιπετειώδεις σκηνάς, αἵτινες κρατοῦσιν ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν.

Οἱ τακτικοὶ θεατῶνες τοῦ Κινηματογράφου τούτου καλοῦνται τὴν Τετάρτην 18 Μαΐου εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεατρίνου Σινεμά τοῦ Κήπου Τεπε-μπασί. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νέα ταινίαι με νέον πρόγραμμα, ὑπέροχον διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, ἐκλεκτικότητα καὶ πολυτέλειαν σκηνῶν, θὰ προβάλλωνται.
 Ἡ μουσική, ὡς πάντοτε, ἐκλεκτή.

Συζυγικὴ σκηνή.

Ἐκείνη. — Τοῦλάχιστον ἐγὼ ξέρω τὰ ἐλαττώματά μου.
Ἐκείνος. — Σὰ συγγαίρω διὰ τὸ ὑπέροχον μνημονικὸ σου. Δὲν ἐφантаζόμην, ὅτι θὰ εἶχες τόσας πολλὰς γνώσεις.

Ὁ μόνος λόγος.

Ὁ νεαρὸς γιατρός. — Τὸ πιστεύεις; Τὴν τελευταία ἐβδομάδα μονάχα, ἐγιατρεύθησαν ἕξ ἀπὸ τοὺς πελάτας μου.
Ὁ γέρος γιατρός. — Φίλε μου, δικό σου τὸ φταίξιμο! Γι' οὗτο κάθισαι τὴ μισὴ ἡμέρα στὸ καφε-νεῖο.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ζωγραφικῆς (ἐλαιογραφίας) εἰκάδε ὁπὸ τοῦ ἐρασιτέχνου κ. Πέτρου Φωτιάδου, ἐναντι γρ. 60 κατὰ μῆνα. Οἱ βουλόμενοι ἀποσταθῆσαν δι' ἐπιστολῆς ἢ προσωπικῶς τὰς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς, ἀπὸ τὰς 10-12 π. μ. ἐν Νισάντας, ὁδὸς Μπεχτοῦ Ἰβραήμ βέη Χάν, ἀπαρ. ἀρ. 6., ὑπισθεν τοῦ Νοσοκομείου.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
 ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
 Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ.,
 Γαλατᾶ, ὁδῷ Γιοργαντζιλάρ, ἀριθμ. 85,
 Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντας, ἀδύνατους καὶ ἀναεμικούς.
 Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52